

Констатује се да су из просторија Окружног затвора у Београду приведени оптужени Грујић Бранко, Поповић Бранко, Славковић Драган, Кораћ Иван, Филиповић Синиша и Драгићевић Драгутин, да је приступио заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић, те браниоци оптужених, адвокат Шалић Миломир за оптужене Грујића и Драгићевића, као бранилац оптуженог Филиповића, уз његову сагласност, те адвокат Ђокић Драган, бранилац оптуженог Кораћ Ивана, који се јавља и уместо адвоката Перковић Мирослава – браниоца оптуженог Поповић Бранка и Славковић Драгана и пуномоћници оштећених, адвокат Драгољуб Годоровић и Наташа Кандић.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес НАСТАВИ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само вам дугујем једно обавештење. У предлогу је било да се саслуша сведок Јефто Суботић, који предлог смо ми на претходном претресу прихватили и донели решење о саслушању сведока, међутим, његова супруга нас је писмено обавестила 02. августа ове године да се он налази на дужем лечењу у Игалу, да је тежак срчани болесник, да има 82 године, тако да ћемо вероватно морати да одклонимо извођење доказа, јер није извесно да ће он моћи доћи, да приступи у суд ради саслушања.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у доказном поступку саслуша у својству сведока ПЕРУШИНОВИЋ РАДО.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА РАДА ПЕРУШИНОВИЋА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, седите. Да ли можете?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Само наочаре да ставим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да наместите тај микрофон да Вам буде приступачно. Како је Ваше име?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Радо Перушиновић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Перушиновић Радо?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да, Радо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Име Вашег оца?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Томо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте, када?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: 13.07.1946. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком месту?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Шеховићи, ако хоћете село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тузла?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шеховићи су општина, а село је Зупци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А станујете сада где?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Станујем у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улица?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Светог Саве 81-ц, ако ћете број стана, 29/3.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Шта сте Ви по занимању?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Просветни радник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте запослени?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Пензионер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пензионер?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Од 2004. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви можда у сродству или евентуално у завади са Грујић Бранком, Поповић Бранком, Славковић Драганом, Кораћ Иваном, Филиповић Синишом или Драгићевић Драгутином?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ја бих Вас замолио да поновите, много је имена, ја пола тих људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Грујић Бранко?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Грујић Бранка познајем визуелно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте у сродству можда?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У завади?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поповић Бранко?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не знам човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Славковић, Кораћ, Филиповић, Драгићевић?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не знам.

Сведок Радо Перушиновић, од оца Тома, рођен 13.07.1946. године у селу Зупци, општина Шеховићи, са пребивалиштем у Зворнику, ул.

Светог Саве бр.81-ц, стан број 29/3, по занимању просветни радник, тренутно пензионер, несродан, није у завади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде пред судом дужни да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело. Предвиђена је казна затвора до пет година. Нисте дужни да одговарате на поједина питања суда, уколико сматрате да би Вас одговор могао изложити некој срамоти или материјалној штети или кривичном гоњењу, Вас или блиске чланове Ваше породице. Ја ћу Вас сада замолити да положите заклетву читањем тог текста ту наглас испред Вас. Изволите.

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да ли морам да устанем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не морате, седите.

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Сведок Перушиновић Радо, упозорен, опоменут на дужност казивања истине, након што је положио заклетву, изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вас укратко упознати због чега смо Вас ми звали. Ви сте овде предложени за сведока од стране одбране, а пред овим судом у току је кривични поступак против ових шест особа. Ставља им се на терет од стране Тужилаштва кривично дело ратни злочин против цивилног становништва у периоду мај-јули 1992. године у Зворнику. Ту има неколико догађаја. То је према оптужници, први догађај присилно пресељење цивилног становништва из села Козлук и Скочић, јуна 1992. године и злочини у Дому културе у Челопеку, на Пољопривредном добру Економија и месту Циглана, значи све у овом периоду мај-јули 1992. године, па да нам Ви сада укратко кажете, да ли сте Ви у том периоду боравили у Зворнику и ако јесте, да ли прво знате нешто уопште о овим догађајима?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: То што сте Ви навели, ја немам никаквих сазнања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте живели у Зворнику 1992. године?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Па, живео сам ја у Зворнику, али нисам ни био ангажован ни у каквим овим јединицама, нигде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Живели сте у истој улици Светог Саве?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Јесте, исто у стану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас нисам питала да ли сте били ангажовани, него да ли имате сазнање као грађанин?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не знам, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су неки Козлучани, њих 1.800 напустили Зворник у јуну 1992. године, испражњено место неким аутобусима, камионима, о томе смо чули сведочења и о томе пише у оптужници, да ли сте Ви чули да се то десило?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не, знате зашто нисам чуо, зато што сам се ја касније скроз, пошто сам стицај околности је такав, супруга ми је из Лознице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Лознице?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Тако да сам ја чим је дошло до тих догађања, ја сам отишао у Лозницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците нам, до када сте онда били у Зворнику, када сте прешли у Лозницу, отприлике?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ја сам у Лозницу отишао, ја сам био, мене је рат затекао, рат као рат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, када је био почетак рата?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не могу се сетити дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Месеца?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ја мислим да је април и да сам био у стану свом. Супруга је била у Лозници, кћерка је била у Београду, овде студирала, син је отишао вани, 1991. године још.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте сами били у том стану?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Сам сам био у стану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Светог Саве?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да, да, зато што сам, да сачувам стан и ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте радили тада у априлу када се заратило?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да не бих Вас оптерећивао, имао сам мајку тада живу, па сам њу морао одвести код сестре у Шеховиће, а ја сам се вратио. У међувремену је почео рат, почела та дешавања, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ту испред Вас једну цедуљу. Немојте то име читати. То је сведок који је био заштићени сведок, односно сведочио под псеудонимом број «Шест». Да ли познајете тог човека?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате га?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га виђали тада када се заратило у Зворнику?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Тог момента када сам ја, када се то десило, ја сам чуо, ја сам био у стану, ја сам Вам рекао, почела је пуцњава око зграде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то ујутру, увече, када је то било?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ја мислим да је, колико се ја сећам око 10, 11.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то био први дан када је била пуцњава?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: По мени јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви сте дошли, мајку сте?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Мајку сам ја одвезао и вратио се и ја сам онако махинално на балкон, видим војника у униформи, каже, шта ти радиш матори горе, силази каже брзо доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То кажете ујутру се дешава?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Па, да, око 10, ја мислим да, не могу сада тачно Вам рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ту ноћ, да ли сте ноћили кући или сте дошли ујутру?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ноћιο сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И није ноћу ништа било?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када је то кренуло, та пуцњава?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Сутридан, дан, знам да је био дан око 10, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада је почело то пуцање?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Чуло се, оно, из аутоматске пушке пуцњава и ја сам, овај, онако махинално. Каже, силази доле, каже, шта радиш ти. Рекох у стану. Какав стан, каже, силази и ја сам био у тренерци, мислим оно личних докумената ништа. Сиђем доле и видим доле комшија још колико хоћете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сиђете испред зграде?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да, да и онда су нас одвезли, одвели све колону испред СУП-а зворничког у, читаоница нека, тако смо је ми звали, јесте била читаоница, играо се шах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко вас то води у тој колони?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ја сам само видео маскирне униформе, момци. Ја никога нисам знао, никога, мислим да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Униформе оне зелене, шарене?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Шарене, маскирне униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имају ознаку да припадају некој војсци, нешто?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте то видели?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не и онда су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је тих било војника?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ја мислим да су четворица била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А вас у колони, колико има?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Уф, то Вам не могу рећи тачно, нисам бројао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, отприлике, да ли је то већа група, да ли је то само Ваша зграда или још неко, ко се налази у тој колони?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Било је ту мушких, женских, било нас је можда једно двадесет, тридесет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, помешано?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Па, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било и деце?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било и деце?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Тада ту није, међутим када смо ми дошли у читаоницу, то се сећам, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је та читаоница у односу на Вашу зграду Светог Саве?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не знам како да Вам објасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, да ли је близу овако просторно?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Просторно можда једно триста, четиристотине метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је близу општине или неке зграде?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Јесте, ту је општина и СУП код општине и онда је дошао аутобус, паркирао се и онда сам ја видео возача који је радио са многим заједно у «Глиници» у «Бирачу».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Анто Петровић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи он је возио тај аутобус?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Возио је, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А одакле стиже тај аутобус?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Па, ја мислим да је из правца Каракаја, одатле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ознаке пишу на њему?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је тај Анто возио у «Глиници» пре?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Он је био код нас управник механичке радионице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био возач?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: А пре тога него што је дошао у «Глиницу» био је у «Дринитрансу» као возач аутобуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пре него што се заратило, да ли је радио као возач или?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не, не, као управник ове механичке радионице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био у цивилу или у униформи тада када је?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: У цивилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада када је дошао?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да, да, у цивилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то један аутобус?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ја знам за један, јер ми смо сви сели у један аутобус.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сада, да ли сте Ви улазили у ту читаоницу, унутра?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Неки, ја нисам хтео да улазим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви нисте?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Нисам, ја сам само био напољу, пошто има као неки паркинг ту и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А неки су ушли?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Па, ушле су ваљда неке жене, не знам, не сећам се. Била је то збрка, не знам како да Вам то сада објасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих Вас молила да покушате да се присетите ако Вам је тај догађај остао можда у сећању.

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ја знам да ја нисам улазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте боравили испред те читаонице, а неки кажете и унутра, пре него што је дошао аутобус?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Па, ја мислим двадесет минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Село смо у аутобус, нормално мени је, поздрави се са Антом, како је, шта има, сели смо и у Каракај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је са вама у аутобус ушао неко од тих униформисаних људи?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ја како сам, било нас је доста, ја сам одмах отишао позади скроз на задњи крај аутобуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сели позади?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не, стајали, држао се за оне ручке где су улазна задња врата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то онај класичан градски аутобус или онај као међуградски?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Приградски, међуградски, приградски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има оне фотеље или оне дрвене столице?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обичне оне, дрвене?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Класичан аутобус, има оно када улазите на задња врата, оне ручке, држите се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи градски?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ја сам се држао за те ручке и стајао ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико вас је било унутра, да ли је била гужва?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ја мислим, не могу рећи сто-посто, али мислим да је био скоро пун аутобус.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, Ви рекосте малопре, двадесетак, како сада?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Није то одмах, то је стално дотицало, схватате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту испред те читаонице?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Па, да, у читаоницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је долазио, да ли мушкарци и жене или само мушкарци?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: И жене и мушкарци, тако да, овај, смо ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су ти што су дотицали, што су долазили, одакле су ти људи, да ли знате?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Из Зворника, ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Комшије Ваше, да ли знате некога?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не, не, комшије сам ја знао што су са мном дошли, њих је било око двадесетак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда још долазе?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Онда ове остале из.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је у аутобусу било и жена или само мушкарци и деце?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Па, било је жена, не сећам се за децу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Жена је било?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сигурни?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Мислим да је било, па не знам, не могу тачно сада да тврдим, четири, пет жена. Јој, давно је то било, то је тешко сада филм вратити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како Ви сазнајете да идете у Каракај?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Па, како сазнајем, шта ћу сазнавати, знам Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам по путу, него пре него што сте кренули, да ли сте питали некога где идемо?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где вас возе?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Није се то могло питати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су се понашали ти војници?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Мене није лично, нису никога дирали, није било никаквих малтретирања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се попричали са Антом нешто?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Само када је дошао аутобус, онако, здраво, шта има, ето то је то било, јер сам ја отишао назад, а он је возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, али нисте га запитали, где нас возиш?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неки страх, неку стрепњу за себе?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Како нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ништа га не питате, где идемо, Анту?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Како да Вам објасним, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, кажете, њега знате, ове војнике не знате, зато питам?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Знам, овај, само смо се поздравили и мени је мало као било лакше, барем знам њега у целој тој ситуацији, ако не знам остале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви уђете, станете тамо иза?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Скроз позади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било још који су стајали, људи?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Било је онако по средини људи је стајало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седишта, да ли су била сва заузета или не?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ја мислим да јесу, не знам, не могу Вам сто-посто тврдити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: И кренуо је аутобус, Каракај, дошли смо пред «Алхос» и онда сам ја видео као да је ту тај штаб неки, како су га они звали ја не знам, немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ту пред «Алхос», мислите пред зграду, да ли сте ушли у круг те фабриле?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На улици?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: На путу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то онај пут главни што иде за Бијељину?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ту сте стали?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: То је мало пре раскрснице, јер имате раскрсницу за Тузлу, продужава се право за Бијељину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ту ви стајете и сада?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: То је било веома кратко стајање, ушао је војник, каже, има ли у аутобусу сведока «Шест», (сведок је на главном претресу рекао његово име и презиме), послао ме Пејо, тражи га Јефто Суботић, да иде да ради и ја сам тек онда видео сведока «Шест».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих Вас молила да користите то што сам Вам рекла.

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко Перо, да ли сте схватили, ко је Перо, каже, послао ме Перо?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Пејо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Пејо.

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Нисам, ја само знам да је то рекао, послао ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пејо?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Пејо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тражи га?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Јефто Суботић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овога сведока «Шест»?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Сведока «Шест» и ја сам онда видео да је он напред био иза возача мало ту. И онда сам се окренуо, био је комшија један стоматолог који је мртав нажалост сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Скала Иван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он је био?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај војник што је ушао и што је рекао, послао ме Пејо?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Он је отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он тог сведока «Шест» извео?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да, да и ми смо одмах аутобусом окренули на раскрсници, преко моста и онда сам ја видео да идемо у Србију, то сам онда сконтао. Дошли смо у Бању Ковиљачу. Тамо је било доста познаника Муслимана из свих и када сам ја видео комби неки да нас као ставе, воде у тај њихов спортски центар «Лагатор». Ја сам размислио, ту ми је жена, нећу ја, што ћу ја у сабирном центру. Ја замолио једног пријатеља, познаника, од Бање нема два километра, Трбушница, можеш ли ме одбацити са аутом, каже, може и ја сам отишао код шурака, нашао се са женом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се враћали у Зворник?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Е после тога је, ја мислим да је прошло три, четири дана, преко Радио Лознице је јављено да «Глиница» позива све своје раднике да се јаве на посао. И сада ја сам се нормално, пошто сам, па, да, пре петнаест година, вратио, дођем на градилиште, то је онде, када не знате, не знам како да Вам објасним, где је «Вискозина» капија, овај, без личне карте, без ичега у тренерци. Срећа, па је наишао један инжењер који је исто ожењен из Лознице, Јанко Микић. Откуд ти Раде ту, па рекох био код жене. Па хоћеш у «Глиницу», пошао је и он, ја шта ћу. Али, рекох, немам докумената. Ајде, каже, седи, ја ћу гарантовати за тебе, на мосту, на прелазима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да би ушли?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: И ја седнем, он и жена сами били, ја седнем у његов «Вартбург» и стварно сам дошао до «Глинице», уђем у канцеларију моју, ту је сто, растурено све, шта је ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Растурено?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Па, ладице оно, знате, као.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извађене?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да, пошто сам ја водио послове општенародне одбране, вероватно су они тражили кључеве, шта ја знам. И ноћим ту ноћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У стану?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ма у канцеларији мојој на столицама, ставим две столице и ноћим. И онда сам сутридан ми један колега исто из Шеховића, земљак, како ми то кажемо, видим га, Немања, хоћеш ли у Зворник, каже, хоћу са Владом. И мене опет копка сада да видим, шта ми је са станом. Могу ли ја са тобом, може. И ја сам онда отишао, сео са њим, дошао у стан, врата су обијена, регали отворени, гардероба, све је то изваљено, проваљено, избачено на паркинг онако. Видим од сина јакна од оне као вражје коже, ваљда су били хтели да је понесу, мало је била ту оштећена и бацим. Шта сада, немам ја услова никаквих, да закључам врата, ништа. Ауто ми је било пред по зграде, ја погледам, задњи точак леви, акумулатор подбачен под ауто, нема гуме никако. Предња гума десна, празна. Замолим тог земљака, дај, помози ми да резервну гуму ставим на, где нема никако гуме и да кренем у

«Глиницу» опет. Ја сам нормално пресвукао се, узео лична документа, личну карту ту. Дођем у «Глиницу», на паркинг «Глиницин» ставим, паркирам ауто да видим шта ће даље бити. Видим, нема, нико ништа не тражи да се ради, ништа и ја сам упалио онда кола и пређем у Мали Зворник. И онда сам један дужи период био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте се вратили поново у град, у стан свој?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: У мој стан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ја мислим, ја сам се јавио после био јавни онај позив исто преко Радио Лознице за мобилизацију из Малог Зворника и дођем, пређем Стари мост пешке и јавим се у штаб ТО и нормално, добио сам позив. Мислим да је био 15. мај, колико се ја сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А коме се јавите у штаб ТО?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Мени је речено да је Марко Павловић ту. Ја човека никада ни видео, ни чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га ту видели или не?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Само сам га видео, он каже, господине, идите, горе на спрату је Секретаријат, а ово је штаб, они дају позиве. Ја сам отишао горе, добио жути позив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За мобилизацију?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да, јави се у Стандард, доле где је била команда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то рекао?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ти момци што су ми дали позив из Секретаријата и ја сам нормално отишао у Стандард и распоредили су ме у централни магацин, пошто сам као био везан за те послове одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где се налазио централни магацин?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Па, у склопу бивше фабрике обуће «Стандард», тако се звало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За оружје?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Па, и муниција и оружје, све, команда, све је ту било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је практично 15. мај?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте радили у магацину?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Сада не могу тачно, овај, рећи, после је онда кренуло премештање, формирање неких посадних снага, па су ме пребацили на мост железнички, «Глиница» - Мали Зворник, после тога, овај, сам прешао у мешовито артиљеријски дивизион, пошто сам артиљерац и тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ту док сте радили у магацину у «Стандарду», где сте спавали, да ли сте ишли кући у Зворник?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Имали смо спаваону ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било још смештено у «Стандарду» 15. маја од објеката, од људи, шта је ту било?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Па, знам да је била команда бригаде зворничке и овај, спаваона наша ту, колико ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су неки војници били ту смештени на спавању у «Стандарду»?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не, не, само то особље које је било везано за, рецимо, као магационери, као.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту била нека касарна, нешто?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Како да Вам објасним, то је била нова, малтене, нова фабрика обуће и она је после искориштена за тај, за те намене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Сви ти објекти њени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неко седиште ту, да ли су били неки ту војници?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Па, било је само то особље које је било везано, рецимо, ми магацин што радимо, онда ако има аутомеханичар, рецимо и ту, а иначе војске није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било војске?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А касније?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ја сам после отишао на мост.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када после, после колико?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Отишао сам, како, ја мислим да је прошло пет, шест месеци, па су нас пребацили на железничку станицу Каракај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тада у мају и у јуну док сте били још у «Стандарду», ко је ту био главни командант тог објекта, како да кажем, ко је Вама био надређени у магацину?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Верујте да, овај, да ја нисам знао ко је командант. Знам да су се мењали, долазиле те старешине, а није ме ни интересовало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Вама, ко је био надређени?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Нас је било пет, шест момака. Ко је био командант позадине, ваљда, ми смо били у позадини као, то особље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Миле Јовић, он је радио тамо?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Јесте, мада, Милета ја знам из штаба од пре рата. Јесте, виђали смо се, али да ли он мени није хтео да каже да је он надређен, пошто смо се знали, јер обично се тада и тражило неко, олакшице неке и ово, оно, здраво, здраво, ето то је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било у том «Стандарду» неких затвореника, заробљеника?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била нека здравствена установа, нека амбуланта, неки стационар, нешто, ту у «Стандарду»? Овде су причали да је била нека здравствена испостава, неки пункт.

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не, не, тада у почетку није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када је било?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Е, па то је било већ овамо, овај, 1994., 1995., формирана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, тада, да ли је било тада нешто?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Један нам је сведок причао да је ту био Дом здравља, да је ту нека докторка радила са неким лакшим рањеницима?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не знам, мислим, био сам тада здрав, немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се вратимо на овај период док сте ово били у овом аутобусу. Шта рекосте за овог стоматолога, да ли је и он изашао са овим сведоком «Шест»?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је и њега позвао овај војник?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не знам, то је веома кратко време трајало, ни пет минута нисмо стајали ту, аутобус се окренуо и преко моста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кажете, Ви сте на задњем делу аутобуса?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Скроз на крају аутобуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И има људи који стоје, кажете, пун аутобус, рекли сте скоро пун?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Па, не може се рећи да је дупке пуно, онако, било је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, Ви сте рекли, скоро пун, то сам запамтила.

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како Ви видите тог војника који улази?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Значи ја сам, нисам ја мали, ја сам позади, он је ушао на предња врата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сада Ви видите на предња врата ко улази?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Видео сам само униформа, човек униформисан и тражи овог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он то викао па сте Ви чули?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже, Пеја?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Послао ме Пејо, да ли је ту унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај сведок «Шест»?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Псеудоним «Шест», да, овај «Шест».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тражи га Јефто Суботић?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Јефто Суботић да се јави на посао, на радно место.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како онда овај Иван излази, ко њега тражи?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Иван излази, овај стоматолог?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: За Ивана не знам, ја сам само видео када смо ми, када се окренуо аутобус, да је он остао на тротоару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иван?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај «Шест»?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Овај «Шест» је отишао са војником.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отишао са војником?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га виђали после тога, некада, овог сведока «Шест»?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ја мислим да сам га пре можда пола године сретао у Зворнику, поздравили се само и ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви те ноћи силазили у подрум Ваше зграде?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је овај сведок «Шест» становао у Вашој згради или у некој ту близу?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: У мојој згради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте из исте зграде?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Само, да, само што улаз није исти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није исти улаз?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не, он је на првом улазу, ја сам на трећем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких људи у подруму можда да Ви знате, те ноћи?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте тог дана први пут видели овог сведока «Шест»?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Па, видео сам га тада пред «Алхосом».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, пре тога, да ли сте га видели у читаоници или испред зграде?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште га нисте видели?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Нисам. Била је то гужва, схватите да је то био један метеж, једно, једно, овај, да се то није могло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви схватили тај одлазак за Лозницу тог дана, да ли је то неко организовао, да ли сте сазнали на крају, ко то вас изводи из места без ваше воље или је то неко желео, па је неко организовао?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ако хоћете искрено да кажем, било је и не поновило се. Толико сам био потрешен, потрешен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се подразумева искрено, јер сте Ви под заклетвом, него Вас питам, како је тај превоз изгледао, да ли је то неко унапред?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Превоз?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Па, да, ко је то организовао да ви идете у Лозницу, да ли сте то ви тражили?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: То су ти војници, што сам Вам ја рекао, испрег зграде, као што је мени рекао, матори, силази, каже, шта ћеш ти горе, каже, у стану и шта ћу ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте изашли из стана?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Па, да, ја у тренерци, он аутоматску пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте сишли доле, да ли Вас неко легитимише, да ли Вам тражи нека документа?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Само ајде у читаоницу, упадај у аутобус и онда једноставно не знате ни где ћете, ни куда ћете, нити ко шта говори, ништа, то је тако било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Вама није познато да су ту неки Ваши из зграде ноћили у подруму, скривали се?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то пуцано?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не, јер ја нисам био, нити сам силазио ноћу, нисам имао потребе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А те ноћи сте спавали у свом стану и ништа?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да, да, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су имали неке капе ти војници што су вас ту спроводили до читаонице?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ја мислим да нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте могли да закључите коме они припадају, која је то војска, шта је то?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ја ниједног лично мислим не могу, не знам, нисам знао, али мислим да су, тако после су ми неки рекли да су биле паравојске ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Паравојске?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су ту били неки Арканови или неки други можда, добровољци?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Свашта сам ја чуо, али ја лично не могу да тврдим, јер не знам људи. Чуо сам ја приче да је било Арканових људи, да ово, да оно. То се свашта после препричавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже овај сведок «Шест» да је он ту ноћ ноћио у подруму, да су се склонили ваљда доле и да су их ујутру извели из подрума неки, каже, Аркановци и неки Шешељевци, да су неки имали каже оне рукавице без прстију, црне, да ли сте Ви видели такве неке?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су имали маскирне униформе са рукавицама?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Рекао сам, били су, али да ја нисам био у подруму, нити знам где су они били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли су вас нешто постројавали ту испред читаонице, кажете, Ви остајете напољу, а неки улазе?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Мене нису. Ја сам остао у парку, рекао сам Вам, неки су ушли, жене ваљда су ушле унутра у читаоницу, а ја сам остао у парку. У међувремену је дошао аутобус, ја знам да сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је ико тражио неку личну карту, легитимацију до момента када прелазите мост и идете тамо у овај «Лагатор»?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је питао неко, како се зовете, ко сте, шта сте?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Е када сам се враћао, то сам Вам рекао, онда је овај Јанко Микић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте имали документа?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Јесте, он је морао да гарантује за мене, док нисам ја дошао до стана да узмем своја документа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате Брану Грујића?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Знам Брану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, какву је он функцију обављао у Зворнику у овом периоду мај-јули 1992. године?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: То лично не знам, само сам по причи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, шта сте сазнали?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да је био председник СДС, ето то знам, Српске демократске странке, тако СДС се зове, а нисам са Браном, онако из виђења се знамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га можда тог дана видели?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Каже овај сведок «Шест» да, потврђује уствари исто ово што и Ви причате, да је аутобус возио овај Анто Петровић, да је аутобус прошао кроз град, скренуо је ка Каракају, на мост, продужио до «Алхоса» и да је ту стао и каже у аутобус је ушао Брано Грујић, а каже, у аутобусу је био и Раде Перушиновић, наш комшија из зграде, у којој је провео ту ноћ са нама и био је Иван Скала, стоматолог.

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: То тај сведок жестоко, ја провео ноћ са њима, ни луд, јер сам био у мом стану, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, каже, из зграде у којој је провео ту ноћ са нама?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Па, добро, можда је то онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И каже, у аутобус је ушао Брано Грујић. Каже, Брано Грујић је опсовао мајку Раду Перушиновићу, да ли је било тако нешто?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ма, јок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ја уопште, ја сам само видео војника који је ушао на предња врата, скроз на крају сам био аутобуса, а Брану да сам видео, знам Брану, ја бих рекао, али какви мајку, какви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ма, јок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже, због чега је он са балијама у аутобусу?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Е, није, то је измислио, е са балијама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А он каже, непосредно пре него што је ушао Брано, на вратима је, каже, увирио неки официр, каже, војник неки?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: То се можда дешавало на предњим, ја кажем, ја сам скроз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, он о предњим и прича?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Е па ја нисам могао да видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Јер, стајало је људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи да нисте видели Брану или да није ни био Брана?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Па, нисам ја видео, ја сам само видео тог војника који је рекао и чуо га, уствари, мало му видео униформу, овај, питао, да ли је унутра тај псеудоним баш «Шест», тражи га Јефто Суботић да иде да ради. Ето то сам само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте чули тог војника, да ли сте онда видели овог сведока «Шест», где је онда он био?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Видите, аутобус је овако, ја сам само видео кроз стакло да је он изашао напоље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га видели где је био у аутобусу претходно?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи, Ви уопште не знате где је он у аутобусу?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нити сте видели да је ушао у аутобус?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Нисам, јер ја сам ушао на задња врата пред том читаоницом, а ко је напред улазио, ко је где седао, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже он да је Брано Грујић ушао, па је каже, после њега поново увирио унутра тај војник и рекао њему да он изађе из аутобуса.

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ја се сећам само тог војника и знам да смо веома кратко време остали ту, није ни пет минута било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И којим редом излазе, војник и овај сведок «Шест» и овај стоматолог, да ли они сви заједно излазе?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: На, предња су врата, ја сам само видео кроз стакло бочно позади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, не видите ситуацију у аутобусу?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не, не, немам ја преглед.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А чули сте ово да овај њега зове?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да. Не, ја нисам имао, јер пазите аутобус је дугачак, не могу ја сада, стајали су људи испред мене, ја сам само кроз бочна стакла видео људе на тротоару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је тај војник када то говори, кажете, Ви не видите унутра ситуацију, јер сте скроз на крају, да ли је он унутра ушао или?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Он је ушао и онда је почело то устајање и још су неки и ја сам само видео да је овај псеудоним «Шест» изашао и тај доктор Скала, покојни и аутобус се окренуо на мост.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је било са тим Иваном Скалом, стоматологом, када је он умро, погинуо?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Умро природном смрћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Умро, касније?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да, па ја мислим има једно три године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је била и супруга од овог сведока «Шест» у аутобусу?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Да ли Ви знате тог Јефту Суботића?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Како да не знам, директор ми био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да ли је он у то време био ту у Зворнику, да ли сте га виђали?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не, нисам ја могао видети, јер сам ја био у аутобусу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не мислим тог дана, него уопште, тада када се заратило, да ли је он ту био? Кажете, Ви сте ишли по мајку претходног дана, у Шеховиће?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не, не, мајка је била у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одвели сте је?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ја сам мајку возио у Шеховиће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте ишли на посао, шта рекосте, претходно, пре него што се заратило, да ли се радило?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Па, ја сам после отишао, оспособио кола, рекао сам Вам и отишао сам у Лозницу. Мислим да није, није више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислила сам.

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Радило се, нешто се радило, ови људи који су у производњи, а ја, рецимо, што сам водио те послове одбране, нисам имао, шта бих ја могао радити. Производни радници су радили нешто. То сам тек после сазнао да се, да не би дошло до прекида процеса, да се морало да ради, а ја сам у «Глиницу» дошао из Трбушнице, односно из Лознице, четврти, пети дан када је преко Радио Лознице објављено да се јаве радници. Рекао сам Вам, ноћио сам једну ноћ у канцеларији, отишао у Зворник, покупио кола, оспособио кола и онда сам отишао у Лозницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да Вас питам, ко је био у аутобусу у предњем делу? Ви сте, кажете, скроз на крају.

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте рекли, ко је био напред од познатих?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ја сам пред читаоницом само видео да вози аутобус Анто, а напред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви први ушли, на која врата сте ушли?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: На задња.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели, ко је напред?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали преглед, да ли сте могли од тих других да видите?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Нисам могао, јер стајало је људи, јер сам ја сишао, малтене, оно, како на врата улазите, па имате она два степеника, пошто сам био мало нижи, држао сам се за оне шипке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Малопре рекосте, Ви сте високи, па баш зато видите напред шта се дешава?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Па, јесам, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А сада кажете да сте стајали ниже?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Померало се то, не знам како да Вам објасним то сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли имате још нешто да нам кажете?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не знам, ако Вас интересује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за, кажете, за Козлук нисте чули да су ови Козлучани изашли, а да ли сте Ви чули да су у Дому културе у Челопеку, то је близу «Стандарда», да ли је тако?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су тамо у току целог јуна месеца били неки заробљеници који су тамо убијани, рањавани, да ли сте чули као грађанин?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су на Економији били неки људи заточени, Муслимани неки затворени?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Питања?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да ли се то крило, да ли није, не знам ја, ја нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули, добро.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: У вези ових догађаја што Вас је сада питала председник већа, кажете, нисте чули тада у том периоду, а да ли сте некада чули, када сте први пут чули и да ли сте чули за Челопек, Економију, Циглану?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Уф, па било је тих прича, мислим ја не могу тврдити ништа када нисам ни видео, ни.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, сведоци имају дужност пред судом да, како непосредна сазнања, тако и посредна.

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ја могу Вама рећи то рекла-казала, нема проблема, чуо сам ја приче, а да ли је било, да ли није, ја стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање је, када сте чули први пут?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ау.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тада?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не тада, какви, касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док сте то догађало или?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ма, не, не, какви, касније, кроз после, после можда и годину дана сам сазнавао од пријатеља и тако, наиђу, јеси чуо, јесам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А у том периоду, пошто сте били у Зворнику у том периоду, да ли сте чули нешто да се дешава муслиманском становништву, да ли сте чули?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да ли сте Ви мене схватили колико сам ја био у Зворнику у том почетном периоду, ту ноћ, ноћио у стану, док сам оспособио ауто, набавио гуме и то и ја сам одмах отишао у Лозницу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да, али сте после причали да сте се вратили, да сте добили жути позив за мобилизацију?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: То је после 15. маја, то је већ дужи период.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ја Вас питам за тај период после, да ли сте чули да се нешто дешава Муслиманима, да их неко убија, вређа, протерује?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ја сам радио, кажем Вам, тај почетни период у централном магацину, ту смо спавали, били смо обавезни нон-стоп ту да будемо присутни због издавања муниције, тако да ја нисам се кретао уопште, ни по линијама, ни по.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: И никада ништа нисте чули?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: У том периоду нисам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, реците ми, овај позив за мобилизацију, што кажете да сте добили тај жути позив, ко Вас то мобилише, Војска Републике Српске, ЈНА?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Био је јавни позив, Војска Републике Српске.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Кажете да је у тој згради «Стандарда» била команда Зворничке бригаде, ако сам Вас добро разумела.

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Па, јесте у «Стандарду» била, сада, немојте ме везати за то, не знам ни када је формирана Зворничка бригада.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Нисам Вас то ни питала.

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Па, била је команда.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Него ми реците, у ту команду, ко је ту долазио у ту команду Зворничке бригаде?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Откуд бих ја то могао знати ко је. Ви знате да нама војницима није било дозвољено, поготову ја из магацина, онако прљав, замазан да идем ја у команду. Ако ме зовне и нареди, дођи, ја онда морам доћи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли знате неког од људи који су ту долазили у ту команду?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ја сам само виђао Милета, ја сам малопре рекао. Чак ни он није хтео, иако смо се знали пре рата, овај, кроз круг прође, као да га не би ја шта молио да ми олакша, да ово, него то је само, ајде, прођи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: И помињали сте у свом исказу неке паравојске, кажете, ко је то, шта је то?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: То сам ја пред зградом, то сам рекао, ти момци у маскирним униформама, јер ја знам када смо ми дошли 15. маја, нисмо имали ми маскирне униформе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, а откуд Ви знате да је то паравојска, како Ви знате да су они паравојска?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ја знам да нису, како да Вам кажем, нису наши, јер сам ја радио, сплет околности, у «Глиници». «Глиница» је веома велика фирма, водио сам послове одбране, ни једне једине маскирне униформе нисмо имали, све СМБ. И чим сам видео око зграде маскирне униформе, рекох, ово није са зворничке територије, сигурно, то сам закључио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само још једно питање. Да ли сте Ви излазили из аутобуса уопште? Овај сведок «Шест» каже, Брано Грујић је извео Вас и овог Ивана Скалу?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте све време били у аутобусу?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Цело време, изашао сам у Бањи Ковиљачи и када сам отишао код тог шурака, а не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте силазили?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не, не, не, само сам у Бањи Ковиљачи изашао код оног хотела «Подриње» где је онај паркинг као.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту, док сте стајали ту испред «Алхоса», нигде нисте излазили?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не, не, нигде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ако сам добро схватио, Ви рекосте да тај дан, то када се дешава са сведоком «Шест» и тим аутобусом, да нисте видели Брану Грујића?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли, остаје нам нејасно, зашто би сведок «Шест» овде овако експлицитно тврдио како је Брано Грујић Вас опсовао, опсовао Вам српску мајку. Да ли је тај војник или неки други, да ли сте чули тако неко псовање српске мајке, тада ту у аутобусу, не Вама упућено, него неком другом?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Мени није нико.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не Вама упућено, него можда неком другом, да ли сте чули тако нешто?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да Вам кажем, ушао је тај војник и гужва, тражи, дај, да ли је ту псеудоним «Шест», каже зове те, све се одиграло неком брзином и само сам видео, ја Вам кажем, кроз стакло да су сишли он и доктор Скала Иван, аутобус се окренуо, раскршће.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, то сте рекли, него Вас питам ово.

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да, па то кажем, мислим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, реците ми ово, Ви сте у магацину?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: После 15. маја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: После 15. маја, шта магационер неки?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да, радило се све, вукли сандуке, вукли.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ко Вам је непосредно претпостављени старешина?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не знам, ја нисам знао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Како не знате, радите у магацину са оружјем, од кога примате наређења, ко командује Вама и Вашим колегама?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ништа, ко год дође нама у магацин.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А ко је долазио онда, ко је долазио?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Па, рецимо, дође из неке јединице, ја чак и те људе нисам знао и био је образац један и на коме пише, толико издати те муниције, толико то, то, то, нас није интересовало.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Образац?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли има неки потпис, печат?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Па, писано.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Има ли неки потпис?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Мој непосредни магационер, као претпостављени, који је био ту између нас пет, шест.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ко је то био?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Био је Саво Ћирковић.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Саво Ћирковић?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да. Он је био као, да га назовем, водећи, главни магационер, главни, ето тако, ми смо били физички радници.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Има ли на тим обрасцима неког потписа, печата, неке?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Он је узимао те обрасце и само каже, сандук муниције толико.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Откуд Ви онда знате да је био неки образац?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Па, зато што нам је он из обрасца, донесе, покаже и каже.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте Ви то видели својим очима тај образац?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Он држи у руци и само каже, дај пет сандука те муниције, дај те, дај те, ја видим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта сте Ви по професији, схватио сам да сте просветни радник?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта значи то просветни радник, да ли сте својевремено предавали неке предмете у школи, шта сте, учитељ, професор историје, географије, биологије?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не, не, не, ја сам завршио прво учитељску школу, после двогодишњу у Шапцу разредну наставу и веома кратко сам време радио као учитељ у Шеховићима и онда сам прешао у општину у Шеховиће, из општине Шеховића у Зворник у општину.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Као?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Почео сам у општини Шеховић радити као послове одбране, па сам прешао у Зворник.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта, неки референт или начелник или шта?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не, не, референт, мислим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, а у општини Зворник?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: У општини Зворник исто сам радио на пословима припреме привреде за општенародну одбрану.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро и после у «Глиници»?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Е онда сам био руководилац одељења, тако се звало, одељење народне одбране.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Народне одбране?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: У склопу те службе друштвене заштите.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И сада нам не знате рећи, све сте то прошли, сада нам не знате рећи, како сте и коме издавали муницију, били обичан магационер?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Сада ћу ја Вама рећи, јој како ми је тешко, Саво Ћирковић, овај, ја да сам био члан СДС, ја бих био место Саве, али пошто нисам хтео да уђем у странку, е сада ћеш бити, вући сандуке, а Саво је био, рецимо, у «Шперплочи», радио као и ми, знам ни близу мојих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко то каже, пошто нећеш у СДС; сада ћеш вући сандуке, ко је тај ко каже то?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: То су ми рекле колеге моје, сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вас је то на тај начин казнио, да ли Вас је заинтересовало, ко одлучује то, ако нећеш у странку?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Није нико одлучивао, него, онако када ми ћаскамо између себе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Схватила сам ја то, али ко то сада распоређује, па кажњава што нећете у странку, ко је то у Вашем месту?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ја не знам, ја када сам дошао, само је речено, јави се у магацин код Саве Ћирковића-Ћире, код Ћире баш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви разумете шта ја Вас питам, нећете да разумете?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не да нећу, него.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, кажете, када нећеш у странку.

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да ли Ви мене схватате да није било, овај, писменог наређења, само каже, иди ту, иди ту, где вас упути.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно да схватам, нисам ни мислила да је неко то тако директно рекао, нисам ни мислила да је неко директно рекао, него ко то сада одлучује да Ви, пошто нисте у странци, ћете радити то што радите?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ја сам то схватио тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кома сте то рекли не, коме сте, да ли Вам је неко предлагао, да ли Вам је неко рекао?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Пре рата, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Звали су ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вас је звао?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Звали су ме моје неке колеге из «Глинице», Раде, хоћеш у странку, рекох ја, нећу, био сам у СКЈ, више нећу ниједну странку и нисам никада отишао ни у једну странку, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте то закључили да сте због тога добили ово ниже место?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Па, било је пребацивања од стране ових мојих колега из магацина, Ех, Раде, да си прихватио, било би ти лакше сада, могао си бити шеф као што си био у «Глиници», могао си ово, могао оно, рекох, ја нисам прихватио, сада ћу да вучем сандуке и здраво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питања?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: То је моје сазнање било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да се вратимо на ова догађања око аутобуса и војника који је позивао, па кажете, он је гласно рекао да га је послао Пејо и да треба да се јави овај сведок, е сада, што би он имао потребе, односно шта је то указивало или да би он имао потребе да каже ко њега то шаље, коме се он то?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ја сам само чуо, ја сам рекао, тражи га Пејо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, добро, само да Вам кажем смисао мог питања, пошто сте Ви просветни радник и знате, када се дете пошаље нешто у комшилук да донесе, онда се каже, ко га шаље, значи родитељ га шаље, па он каже, име оца и мајке и тако даље, али када је реч о војсци, мислите ли да је то нормално што је рекао тај војник, послао ме, па не знам ко?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Слушајте да Вам кажем, ја могу сада са Вама коментарисати. Тада се није знало, ни ко је војска, ни шта је ко, нити шта ко ради, него је радио шта је ко хтео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је био Пејо?

Сведок РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не знам, ја сам после чуо сазнање, да је био један од Арканових команданата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А тада да ли сте знали ко је?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не. После сам можда годину дана чуо, а тада нисам нормално, како ћу знати, то је први дан малтене сукоба, откуд ћу ја знати ко је био Пејо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Обзиром да сте Ви били везани својим занимањем и послом редовним за послове Народне одбране и да у случају непосредне ратне опасности, то Вам је познато, примате одређена поверљива документа, да ли сте нека документа, ако јесте која и шта је у њима био садржај, примили непосредно пре него што је дошло до напада, односно ослобађања Зворника без обзира како сматра?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Колико ми је познато да је Бирач, односно Глиница, велика фирма била, да су имали противавионске топове, чак дванаест оруђа, осам 40 мм, четири троцевца. Дошло је наређење можда пред рат, имали су нормално пешадијско наоружање и свега. Дошло је наређење из Тузле, из бригаде тузланске да се све повуче и дошли су камиони њихови и ми смо морали то наређење да извршимо. То је све повучено и отишли, где је отишло, колико сам ја сазно у Козловац складиште тузланске бригаде изван Тузле. То је било задње што се тиче мога наређења војној...

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Друго, у вези понашања коме, кад, како да се јавите, лозинке и то у току непосредне ратне опасности пошто сте били у тој Народној одбрани, не могу да схватим да тога није било, али ајде?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да Вам кажем, ја сам због тога, опет не могу сад да објасним да сам ушао у странку, схватате, можда бих ја био и било би ми далеко лакше да поднесем и то све, међутим, ту је било и шиканирања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мораћете мало гласније да би се чуло кад се транскрипт куца.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Уобичајено је, односно по правилу, људи који раде на пословима Народне одбране, било у радним организацијама, односно предузећима у случају непосредне ратне опасности, каже се њихово задужење па се уводе дежурства итд., увођена су дежурства и за други цивилни сектор и друге раднике. Е сад ме интересује како Ви који обавља тај посао па седите у свом стану?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Управо је то разлог, јер кад сам ја одвезао мајку прије дан, ја сам се вратио, веровали или не, ја једноставно нисам могао да вјерујем да ће и доћи до сукоба, ја сам се вратио с мојим аутом, у Каракају барикаде, ма реко ово нема. После у Глиницу, ти си за нас неповјерљива особа, ти нису у СДС-у.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било још колега који су радили на тим пословима у предузећу где сте Ви били запослени?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Мислите заједно са мном?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Био је како да Вам кажем, руковаоц материјално техничких средстава, он је био Муслиман, он је исто отишао у Лозницу, виђали смо се док сам и ја био у Лозници, после је он отишао у Аустрију.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било још неког српске националности с Вама?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Веома кратко време био је један момак из Тршића који је одмах отишао у Црну Гору, активирао се оно као активни војник.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Овај сведок «б» да ли се он јавио гласом када га је прозвао тај војник или је то на неки други начин дошло до његове идентификације?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Кажем, ја само могу да тврдим да сам видио га на тротоару. Да ли је он, како је дошло да изађе, уђе јер сам ја кроз на задњем делу аутобуса био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, али кад чујете да овај тражи онда се чуо да тај неко каже «ево ја сам тај», мислим како је дошло до идентификације, јер очигледно кад војник тражи њега по имену, не познаје га?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Вјерујте да ја не могу тврдити како. Ја сам био сигурно 4-5 метара удаљен, али ипак је стајало испред мене људи, гужва.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро гужва, да ли је била галама?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: И галама и гужва и све, искомешало се, нервоза све је то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Још једно питање – шта је Саво по струци да ли знате, овај што је радио с Вама у магацину па је био шеф?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ћирковић? Ја нисам сигуран шта је, само знам да је био као резервиста, питао сам се због мене, не бих ја био на његовом месту. Каже, он је имао ратни распоред прије рата у штабу ТО као позадинац и зато ставили су га на то место, као имао је искуство то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам више.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли зна сведок нешто о формирању војске Републике Српске, кад је формирана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војска Републике Српске када је формирана ту у Зворнику?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: И како?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Па не могу ја, ја знам само да сам ја, не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, али кад се завршио 15. маја?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ја сам се 15. маја и то се може проверити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се нешто тад дешавало, да ли одлази нека војска, да ли долази нова?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Пазите, ја сам био у Малом Зворнику. Из Лознице дошао сам код једног пријатеља и био је његов стриц ту и ми слушамо позивају се сви, маса је од нас отишло, побегло да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо схватили да се вратите. Питање је везано за војску.

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: И он мени каже, старији је он од мене, «ајмо Раде, ајмо», каже и ми смо пјешке прешли стари мост «Филип Кљајић», дошли у стан.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Кад је то било?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: То је било 15. маја.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: И после шта је било још?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: После сам ја узео, добио тај позив и отишао у «Стандард».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је после тога био неки већи покрет војске? Да ли је било ту ЈНА тад када сте Ви дошли? Која је била војска кад Ви долазите 15. маја ту на терену?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: У «Стандарду» није било, у «Стандарду» су вам били смештени само ти магацини, команде, колико сам ја видио, онда ови аутомеханичари, то особље.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А да ли су негде ишли они тих дана?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Па чујете да вам кажем, по потреби, јединице су биле размештене знате сами.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Чије јединице?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Чије, ваљда војске Републике Српске, већ су линије држане, успостављене линије и сад зову дај дођи, пошаљи механичара, пошаљи муницију, пошаљи ово, е то је било кретање, а да је било масовних покрета војске – не. Није се то марширало.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У магацину чија је то била муниција?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Па зворничке бригаде.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А шта је зворничка бригада? У чијем је саставу ЈНА или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо, мислим да ово не тиче се овог сведока то да питамо, очигледно он није адекватан сведок за таква питања. Изволите?

НАТАША КАНДИЋ: Рекао нам је сведок да су у «Стандарду» биле смештене у магацину неке команде. Чије команде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је команда звоничке бригаде колико он има сазнања.

НАТАША КАНДИЋ: Ја бих замолила да нам каже где он види, он стоји на задњој платформи, како он види, где види куда улази војник? На која врата улази војник?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само се окрените према микрофону, можете да пратите преко монитора.

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Предња врата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је на предња, да.

НАТАША КАНДИЋ: А Пејо, на која он улази?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ја Пеју нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није он рекао Пејо.

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Нисам поменуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате одговарати. Рекао је војник улази на врата.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли видите Ви сведока «б» и овог стоматолога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је само напољу их види.

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Рекао сам кроз стакло да су на тротоару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте понављати. Добро, рекли сте тако, да не понављамо сад.

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Нормално.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли са задње платформе види чисто предњу платформу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то сам питала, рекао је. Рекао је не види. Нисте слушали.

НАТАША КАНДИЋ: Па чекајте слушам, али како онда види војника?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је само да види како улази а не види шта се дешава на платформи.

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Само сам ушао и ту је гужва, метеж, веома кратко то је.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је војник једино униформисано лице које улази у аутобус?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ја сам видио само њега униформисаног, јер сви смо ми били у цивилу, није ту било војске, то је почетак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало пре сте рекли да на предњој платформи не видите ко је, нисте ни знали да је ту сведок «б» и Иван Скала док их нисте видели доле?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Нисам ја видио њих где седе јер нисам ни могао, али кад су изашли кроз стакло, бочно стакло сам видио да су на тротоару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њих двојица?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да. Ја нисам ни рекао да сам ја сад видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да сте стајали на оној степеници доле и да зато не видите ко је на предњој платформи?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Јесте.

НАТАША КАНДИЋ: Реците нам ко су ти људи који су окупљени испред ваше зграде, па испред читаонице, осим знамо Ви, сведок «б», неколико жена, ко су остали људи?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Па да Вам кажем, било је ту комшија.

НАТАША КАНДИЋ: Које националности?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Било је и Муслимана и Срба је било кад смо дошли у читаоницу, ето остало ми је, ако хоћете баш интересује Вас да је жена једна плакала, кукала нема јој дијете млека, мало дијете. Овај је отишао и разбио пушком у стакло, донио, ево изволите млеко да не плачеш и тако то те ствари.

НАТАША КАНДИЋ: А када сте стигли у Бању Ковиљачу шта се догађа са тим Србима?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Како мислите Србима?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли они одлазе у сабирни центар или одлазе?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Па ја не знам колико је било, у Бањи Ковиљачи је било више Муслимана него Срба. Мене је пребацио ако баш Вас интересује Мехо Кадић са реноом четворком јер смо се знали случајно прије тога, прије рата смо се познавали и њега је мало и зачудило откуд ја сад ако су они. Па рекох ето тако игром случаја сам био у стану нисам био у фирми и онда, рекох били ме одбацили ту два километра изнад «Вискозе», «Таложница» зове се, човек ме одбацио са реноом.

НАТАША КАНДИЋ: То кад сте стигли у Бању Ковиљачу, Ви кажете слободно ето Ви одлазите у Лозницу. Да ли други који су стигли аутобусом могу слободно да одлучују куда иду?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ја се извињавам нисам почетак Вашег питања добро схватио.

НАТАША КАНДИЋ: Разумела сам кад сте дошли у Бању Ковиљачу да Ви одлучујете да идете у Лозницу слободно. Да ли други који су у аутобусу слободно одлучују куда иду?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Нисте Ви добро схватили. Сви су, аутобус је испражњен. Да ли се он вратио и где се вратио, ја не знам. Нико никога није ни ти ћеш тамо, ти ћеш амо, сналази се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свако се сналазио?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Па нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте ишли код жене, а ови други где су? А да ли знате где су други из аутобуса отишли? То је питање.

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ја мислим да су отишли, после сам чуо ја у ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да су отишли у спортски центар «Лагатор». Тако сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, Муслимани или Срби или који немају где?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Муслимани, било је и Срба. Ја сам се после покајао, после што нисам ни ја отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не би ратовао, не би пропатио ово што сам пропатио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не бисте се враћали?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не бих се враћао, поготову син ми био у Немачкој. Ја да сам знао ја сам могао отићи детету одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где су они из «Лагатора» отишли?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не знам. И то су приче, све су то приче као.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико су били ту?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Нисам ја, ја сам отишао код шурака. Знате где је Лагатор доле кроз где је Трбушница био је «Лагатор», пет километара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не, не знам. То су детаљи. Откуд бих ја морао да знам ни колико су остали ту ни гдје су отишли, ни ништа.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је било неко службено лице у аутобусу из Каракаја доле?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ја не знам. Мени се нико није обратио, али нити сам приметио да се неко неком обратио службено.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте Ви разумели ко организује тај аутобус и одређује да тај аутобус иде у Србију?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Не. Нико ником ништа није причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питала самл.

НАТАША КАНДИЋ: Где сте стали у Бањи Ковиљачи?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: У Бањи Ковиљачи?

НАТАША КАНДИЋ: Да?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Јел' Ви познајете Бању Ковиљачу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ајмо да мало то питање прескочимо и да идемо даље.

НАТАША КАНДИЋ: Само место реците.

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Подриње, знате где је, мислим не знам како да вам објасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте ни објашњавати док ја не схватим у ком правцу идемо то везано за Бању Ковиљачу.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је било неко службено лице тада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам, рекао је да није видео ниједно лице у униформи, ја сам то два пута питала.

НАТАША КАНДИЋ: Не мора да буде у униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па питала сам га, рекао је не.

НАТАША КАНДИЋ: Да није било службеног лица ни у Бањи Ковиљачи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је сад на Ваше питање поново да не зна, то је рекао, а ја сам питала за униформисано и рекао је не. То сам га питала и на почетку.

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ја да вам кажем да је то тако као што Ви постављате питања било, онда би се кроз друга ситуација одвијала, него само ајде улази, упадај, излази, улази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И нико вас није пратио?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Нема ту, нико ником не прича ништа. Само улази, излази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ниједан војник није ушао да буде с вама унутра?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Ма јок. Ако питаш, каже много питаш, онда ћути. Мени је одмах лакше било кад сам дошао у Бању, значи сад сам слободан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја бих само једно питање у вези овога сведока «б». Ви рекосте да сте радили доле у Глиници. Да ли сте Ви њега познавали тамо са радног места и из комшилука?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Јесам.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Јесте?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Он је био финансијски руководиоцац.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Финансијски руководиоцац? Да ли Вам је познато да ли је неки кривични поступак против њега вођен за време док је био финансијски руководиоцац због неких проневера финансијских у предузећу?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: И то су приче, мислим, мене лично чуо сам да је било али то је, све су то приче, схватате, гласине да је било неких тих пребацивања пара СДА, да ово да оно.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли се причало да су те паре ишле за наоружавање муслиманских јединица?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Јесте.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Хвала, немам више питања.

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Мислим не волим о тим причама. Ја могу рећи само што сам чуо јер било је то добре паре да су дате, али тврдити ја не могу кад нисам имао опипљивог материјала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се причало кад – '92. у пролеће, тад или касније?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Он најбоље зна, требао би да зна, а Јевто је Суботић и после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја рекох малопре за Јевту Суботића.

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Чуо у «Слободној Босни» писао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то вероватно. Како то мислите да сам ја измислила ту информацију да је човек тежак срчани болесник и да није у Београду? Кажите одмах ако Ви знате где је а да неће да дође? Па како није предмет? Добро, није предмет за сведока. Ако Ви знате да човек неће да дође да видимо.

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: То није ни било у мом домену да знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако је здрав, жив а неће да дође онда ћемо да га приведемо. Изволите? Питања?

Констатује се да више нема питања за сведока.

Да ли Ви тражите трошкове за данашњи долазак у суд?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Тражим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте платили карту овамо и назад?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Комшија ме довезао јер сам дао 100 марака за гориво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је 50 еура, јел' тако?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли тражите за исхрану за данас?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Малопре ме ова Ваша госпођа питала да ли сте доручковали, рекох нисам. Па да припремимо сендвич, рекох да видимо хоћете ли прво мене прозвати или Митровића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, биће сендвич?

СВЕДОК РАДО ПЕРУШИНОВИЋ: Она је мени рекла да се вратим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок тражи трошкове за долазак у суд и повратак у износу од 100 КМ.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

ИСПЛАТИТИ сведоку износ од 4.000,00 динара.

Хвала Вам што се дошли. Можете да идете на сендвич и даље шта иде.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у наставку доказног поступка саслуша сведок Хаџи Јован Митровић.

Сведок ХАѢИ ЈОВАН МИТРОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

СВЕДОК ХАѢИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је Ваше име?

СВЕДОК ХАѢИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: ХаѢи Јован Митровић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име Вашег оца?

СВЕДОК ХАѢИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Андрија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Андрије. Рођени сте?

СВЕДОК ХАѢИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: 06.10.1960. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: '60? У ком месту?

СВЕДОК ХАѢИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: У Челопеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Челопеку? А сад живите?

СВЕДОК ХАѢИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: У Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улица?

СВЕДОК ХАѢИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Светог Саве без броја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има оно «З» па нешто, 15, 16?

СВЕДОК ХАѢИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема? Светог Саве?

СВЕДОК ХАѢИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Светог Саве б.б., без броја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то зграда стамбена или приватна кућа или шта?

СВЕДОК ХАѢИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па зграда, није стамбена, већ ту је «Шипад».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Шта сте по занимању?

СВЕДОК ХАѢИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Инжењер металургије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где радите?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Приватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате фирму или?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Приватну фирму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Власник сте?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приватне фирме? Како се зове фирма?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: «Инвестградња».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Налази се у?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: У Каракају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Каракају? Има адреса?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Без броја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без броја?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: То је индустријска зона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте можда у сродству или у завади са овде нашим оптуженима: Грујић Бранко, Поповић Бранко, Славковић Драган, Кораћ Иван, Филиповић Синиша и Драгићевић Драгутина?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте као сведок дужни пред судом да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело. Предвиђена је казна затвора до 5 година. Уколико сматрате да бисте се одговором на поједина питања изложили себе или блиског члана породице тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу, нисте дужни да одговарате на та поједина питања. Ја ћу Вас молити сад да прочитате тај текст заклетве и на тај начин да положите заклетву да ћете говорити истину. Имате ту пред собом текст, наглас.

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од тога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

Сведок Хаци Јован Митровић, упозорен, опоменут, након што је положио заклетву, изјављује:

Ту Вам је колегиница дала један папир са неким псеудонимом. Значи, то су лица која су сведочила уз заштитне мере па уколико Вас ја будем питала или Ви будете помињали то лице, ја Вас молим да не кажете име већ да кажете тај број или слово.

Пред овим судом у току је кривични поступак против поменутих лица због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Ради се о догађајима који су се одиграли у пролеће '92. Значи, од маја до јула месеца и у оптужници Тужилаштва неколико догађаја је описано, пре свега присилно пресељење цивила из Козлука и Скочића у јуну '92., затим злочини у Дому

културе у Челопеку где су били заточени муслимански грађани и злочини на пољопривредном добру «Економија» и «Циглана» у Каракају, па да нам Ви сада укратко испричате да ли сте били у том периоду мај, јули у Зворнику, ако јесте да ли сте радили? Да ли Вам је нешто познато од ових догађаја? Да ли сте информисани, да ли имате нека сазнања везана за овај догађај?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Мај, јуни сам био у Зворнику. Значи, цело време сам ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у априлу кад се заратило?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: И у априлу. Значи, ајде да кажемо од '90, '91. цео тај ток и све то што је претходило и то на крају што се десило. Био сам радник творнице «Бинач» до почетка рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обичан радник?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не, био сам помоћник код «Технологије» на једном објекту керамичка влакна у «Глиници».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините, шта сте Ви по професији?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Инжењер металургије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Металургије? Добро.

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Деведесете године познато је да је дошло до вишестраначких избора и оно што се десило – формирање странака по некој националној основи. Једноставно значи дошло је до престојавања људи без разлике што су заједно били, формирано је првенствено СДА, после је дошло до формирања СДС-а где је већи део био српског становништва када је у питању ти вишестраначки избори су стали на ту страну као што су Муслимани стали на страну СДА. Оно што се могло назрети тада у фирми, обзиром да сам радио и у контактима био са људима и са радницима. Значи, била је вишенационална структура и Муслимани и Срби су заједно живели и радили да је подјела постојала и да је чак кроз шалу се видело да се нешто спрема а да у суштини сви нешто спремају. Рекао бих да кроз шалу се видело да и једни и други се наоружавају '90. и '91. године. Колико је то озбиљно било информација негде да ли септембар или октобар је била да је формирана већ једна јединица, муслиманска јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која година? '91. или '90?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Мислим да је '91, да је негде октобар. Мислим да, нећу говорити сигурно, моћи ћу погодити ајде да кажем и дан, можда мјесец могу да ту негде се креће и да је дошло до формирања јединице неке да ли Годуш, Патриотска лига нешто тако, што је било неко упозорење да заиста се дешава нешто на тој страни. Ја сам '91. године у октобру добио позив да идем у резервни састав војске у Бијељини. Мислим да је потпуковник тада био Марић те бригаде у Бијељини. Мислим да је тада колико се сећам, али после на страну нормално био Муслимана из Витнице, био Шемсо Муминовић ту у тој бригади, мислим да је био капетан тада и остало су били војници, резервни подофицири, углавном су били људи већином из Зворника, нешто је било из Бијељине и задатак који је био јесте више да су биле распоређене на линији, на граници према Србији, чување мостова итд. Значи,

тај период сам провео у резервном саставу војске где је командант био тада потпуковник Марић. То је '91. говорим. Деведесете су се десили избори, преко 90% добили су и једни и други, значи СДА је добио подршку преко 90% страних Муслимана, СДС је добио исто тако преко 90%.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А које становништво је било већинско у Зворнику, у општини?

СВЕДОК ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Већинско је било муслиманско становништво. Мислим да је негде око 60% било Муслимана, негде око 40% је било Срба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били Ви активни у политичком животу општине у зиму '91, '92?

СВЕДОК ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па био сам члан СДС-а. Од '90. године сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим јесте ли имали неку функцију?

СВЕДОК ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па не, био сам одборник у Скупштини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Скупштини града?

СВЕДОК ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да, у Скупштини. Значи, од избора 1990. године негде ја мислим да је прва сједница одржана тамо негде у децембру, конституирајућа сједница после вишестраначких избора и био сам све до октобра, значи, до кад сам добио позив да идем као резервиста у војску, као што сам рекао, '91. године у Бијељину у резервни састав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад одлазите у резервни састав јесте ли после присутни у политичком животу Општине?

СВЕДОК ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дуго сте у Бијељини?

СВЕДОК ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: У Бијељини сам био, па јединица се померала, померала се је из Бијељине у Пилицу, из Пилице у Шепак на мосту је била распоређена, значи чување мостова, после одатле у Каракају на железничком мосту је била чувана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И докле то траје тако Ваш ангажман војни, тај резервни?

СВЕДОК ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па негде, не могу тачно датум рећи, али до момента када је дошла једна јединица са господином Обреновићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је она тенковска?

СВЕДОК ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па кад је то дошла, јел` то `91.?

СВЕДОК ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Није `91., то је `92., мислим да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде смо чули да су они дошли из Хрватске, из Јастребарског та тенковска јединица.

СВЕДОК ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па мислим да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Ви онда?

СВЕДОК ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Послије једноставно долази активни официр који је био Драган Обреновић и једноставно они преузимају команду,

једноставно они људи који су били у војсци у тим јединицама тенковским, тенковским јединицама мислим да су обучавани на тој опреми и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел Ваш престаје тај ангажман?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Апсолутно да, једноставно ја више нисам био укључен ту, ја сам тек укључен последије, мислим да је дошла јединица мања јединица, сад је он покојни капетан Милоје, водио је једну извиђачку јединицу, била ми је помало, ајде да кажем најозбиљнија и најозбиљнији човек и официр који је једноставно рекао би знао шта да ради и тако да сам ја ту био прикључен тој јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А која је то формацијски та јединица била?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: То је извиђачка јединица, била је стационарирана у обданишту при «Глиници».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А одакле је он дошао?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ја мислим да је и он једно вријеме краће провео у Хрватској.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то говоримо да он долази пре почетка ратних дешавања у Зворнику или пре?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не, то је почетак баш маја, тако негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи то је већ кад је?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да, већ је мај, мислим да није био кад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад су прошле те борбе и то све?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да, да, није био кад је се то десило у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте били Ви у Зворнику кад је дошло до тих ратних?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте били?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Нисам био, био сам у Челопеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Био сам једноставно сам тада породицу пребацио у Србију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са породицом?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да, пребацио дјецу једноставно мало сам дјете имао, пребацио њих, остао сам кући и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел имате кућу у Челопеку?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И данас?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: И данас имам кућу у Челопеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је кућа, где се налази? Јел близу оног пута за Бјељину или?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па негде око петстотина метара од пута према брду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се крене узбрдо?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колко сте у тој кући боравили? Кажете у то време кад је овај дошао, кад је се заратило били сте ту?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па цјело време сам ја ту био, цјело време ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тој кући?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А породица?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Породица је била смјештена у Бањи Ковиљачи један дио, један је био дио овамо у Шапцу, како ми је фамилија где била родбину где сам имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, мај, јуни, јули, јесте ишли на посао у «Глиницу»?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не, био сам стационаран тада у мају и јуну био сам у обданишту са капетаном Милојем, то је била извиђачка једна јединица која је имала задатак једноставно да извиђа терен и тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам, морам признати нисам баш хронолошки то све ухватила, кад је дошао Обреновић, Ви кажете престаје Ваш ангажман?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колко имате паузу у том престанку војног ангажмана?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Имам паузу до доласка капетана Милоја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је мај?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да, то је почетак маја, не могу погодити тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта радите у априлу ово кад се заратило, почетак априла, шта тад радите, тад сте кажете?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Апсолутно нисам био ангажован нигде, чак сам био позиван од исто је покојни Васиљевић Момо, он је тада био капетан батаљона у Бјељили, позиван тада да се прикључим њима, нисам хтио да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ишли на посао у Глиницу, јел било посла у априлу?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па посао мислим да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад су се оне борбе завршиле?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Мој објекат није радио тада, «Керамичка влакна» нису радила тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сад почетком маја овај капетан Милоје долази и Ви се ангажујете у тој извиђачкој јединици?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Једноставно послѣје су дошли позиви од Територијалне одбране свима, једноставно једна општа мобилизација и ја сам се негде морао прикључити дефинитивно тада нешто што ми је било, ајде да кажем најближе негде где сам могао да кажем да се не изгубим у простору била ми је једноставно та једница која је бројала негде око 15-так људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са овим капетаном Милојем?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кажите где сте смештени тада у Челопеку у ком објекту?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не у Челопеку, то је у обданишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У обданишту?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Код Глинице, да, код саме Глинице обданиште то је иначе кориштено као обданиште прије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ту сте припадник чега?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Припадник те јединице која је била саставни део територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је командовао у мају територијалном одбраном?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: У мају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад кад Ви, јел се Ви то јављате на онај позив за општу мобилизацију или шта?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вама је непосредни био овај Милоје?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Милоје непосредни да, капетан прве класе, који је иначе родом из Крагујевца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је њему надређени и Вама свима?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ја знам да се говорило да је Марко Павловић мислим да је тада командант Територијалне одбране био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате тог човека?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ја сам тог човека видио и директно сјели и разговарали, то је било '95. године када је био у цивилу, а ја сам тада био председник општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Зворнику?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да. Прије тога нисмо се сретали и нисам лично познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знали сте тада да је он командант док сте били у Глиници у обданишту, кажете кад сте?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па знам да је човек са стране био и да се говорило да је он био командант тада, е послије се мјењало, мјењала се имена доле по бригади Васиљић, Босанчић, Благојевић и тако ја мислим јако брзо се мјењало не знам из којих разлога и зашто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А до кад сте Ви при ТО, Ваша та извиђачка јединица код капетана Милоја, докле ту боравите, значи то је мај, Ви сте поново мобилисани?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ми смо ту цјело време од маја били негде крајем маја мислим да је формирана војска Републике Српске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да смо положили заклетву тада у касарни у Стандарду, а значи негде дан војске Републике Српске 28. јуни, а капетан Милоје је већ почетком јула погинуо у извиђању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јула?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Јула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што је дан војске Републике Српске 28. јуни, шта је тог дана било, који је то догађај?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па Видовдан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро Видовдан, јел то дан формирања или шта?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па званично је тада тај датум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је званично у Зворнику формирано? Јел тог дана нешто у Зворнику званично формирано?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Бригада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бригада зворничка?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Бригада зворничка, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то значи да она није постојала до тада?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па постојала је Територијална одбрана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До тог 28. јуна?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био први командант те зворничке бригаде, те у оквиру војске Републике Српске, да ли то знате?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не знам да ли је Благојевић био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте тог човека упознали?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Благојевића нисам, Василића јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је дошао Василић да ли то знате?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не знам датум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете, значи да се вратимо на овог капетана Милоја до његове погибије, до јула, јесте Ви све време у тој јединици?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел све време боравите у обданишту?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Све време у обданишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спавате ту?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Породица у Бањи, Ви сте значи ту?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је ту Глиница, Каракај, значи цео мај, тај у ствари део маја је ли?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли можете сада да нам?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Има и јуни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И јуни?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: И јули и август, све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и после његове погибије Ви остајете?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Остајем све до момента кад сам позван од председника Извршног одбора да преузем дужност директора «Новог извора».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фабрике ове Циглане?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад Вас је позвао?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ја мислим да је то негде крај септембра био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте онда заменили овог Мишу Јовића?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он до тад био?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је дошло до тога да Вас баш овај позове за директора «Новог извора»? Јел то можда ту неко на списку, погледајте тај председник Извршног одбора који Вас је звао?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: «Н».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок «Н»?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је дошло до тога да Вас он зове, јесте имали претходно неки разговор, Ваша жеља или њихова или?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не, не, жеља моја није била нити сам ја очекивао да ће ме неко позвати да ја негде будем директор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, па како је дошло до тога?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Једноставно сам позван од особе «Н» овако како је овде, на разговор, било је нас, нас двојица има по имену и презимену у Зворнику Митровић Јован, ја и још један Митровић Јован ту смо негде генерацијски из Зворника обојица смо позвани на разговор гдје је речено да треба да промјени директора у «Новом извору» и директора мислим да је «Метално» да су инсталације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што мења овога из «Новог извора», јел каже?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Они су били иначе привремени директори, како су их називали пословодног одбора, валда су их именовали одмах на почетку и нису били једноставно задовољни са њиховим радом, доста је се тога дешавало у одвозу не знам материјала, основних средстава и тако даље, даље и предузећа су била у некој обавези по разрезу да помажу територијалну одбрану у смислу не знам хране, одјеће и осталог, тако да мислим да су то од прилике били разлози. На крају када смо разговарали са особом «Н» размишљао сам о једном и другом предузећу и више је оно што сам се определио за «Нови извор» јесте зато што сам ја ту почео да радим као приправник неких пар мјесеци, а последије тога сам добио посао у Глиници и тамо сам радио, друго ближе ми је «Нови извор» зато што сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте прихватили то место?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А до тада сте све време кажете?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: До тада сам био у обданишту у јединици са значи капетаном Милојем, тамо негде до почетка јула када је погинуо, последије тога сам био значи ја једно време сам водио ту јединицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту извиђачку?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел имала она неко име?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Има, то је одред из кога је израсла послије јединица «Вукови са Дрине».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тад како се звала? Јел имала неко тако име или?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Звала се извиђачко диверзантски одред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само још једном да се вратимо од маја како иде тај однос субординације, ко је Вама надређени па да завршимо са «Новим извором», са септембром?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Капетан Милоје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Капетан Милоје мени је надређени, не само мени, свим војницима, ја мислим да је то била једна од рјетких јединица која је имала једноставно један ред и дисциплину и једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли се ту мењало бројно стање, кажете имало је свега 15-так људи?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па мењало се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел расла, јел опадао број?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: И расло и одлазило, али углавном није прелазило двадесетак до двадесетчет људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Одакле су ти људи, ти војници ваше те јединице?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Језгро те јединице, значи негде око осам, мислим да је људи дошло са капетаном Милојем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Крагујевца?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па мислим да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви рекосте он је родом из Крагујевца, а где је он био на служби пре тога да ли знате?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не знам, ја мислим да је он негде радио као директор, мислим да је негде прије, мислим да је он резервни официр био капетан прве класе. Тих осам људи је заједно са њим претпостављам да је било тамо у Хрватској, углавном су одавде, ја мислим да су они из Србије, не мислим да су из једнога мјеста, мислим да су из различитих мјеста а остало су били људи, значи ово што је варирало од осам до двадесетпет, били људи из Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И они припадају коме?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Тада у почетку територијалној одбрани, послије бригади зворничкој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То што сте рекли до 28. јуна?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ми смо овде чули неке исказе и неке одбране оптужених да територијалне одбране уопште нема у јуну, него да чим је

отишла војска ЈНА да то постаје зворничка бригада и да више територијална одбрана не функционише?

СВЕДОК ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ја сад не знам шта је војска ЈНА, ево ја сам говорио `90. године или `91. године, ако је војска била потпуковник Марић, остали су били резервисти и резервни састав људи који је чинили људи из Бјелине и Зворника, значи резервни састав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, говоримо о периоду, то није спорно овде да је 19. маја изашла Војска Југославије, то сви потврђују, али после тога оптужени каже да он уопште нема везе са територијалном одбраном, да није командант, тај Марко Павловић кога Ви знате, па Вас то питам јер сте рекли Ви сада да је територијална одбрана била и у јуну, па Вас зато питам, предочавам Вам одбрану?

СВЕДОК ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ја мислим да је тако, ја сам био два пута, значи били смо у обданишту, два пута сам био у «Стандарду», значи кад смо положили заклетву и били смо на постројавању тада 28. све остало време наше је било у обданишту и из обданишта одлазили и у обданиште долазили, значи имали своју храну, једноставно све имали своје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То до 28. јуна?

СВЕДОК ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: И после 28. јуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам јел било неке разлике пре 28. јуна и после, у командовању, то Вас питам? Рекли сте припадали смо територијалној одбрани?

СВЕДОК ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Бригада једноставно, значи бригада тада је била команда у «Стандарду».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када тада?

СВЕДОК ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па од, ево да кажем од 28. али војници из обданишта нису имали прилику да они контактирају са тим људима, значи капетан или онај ко води ту јединицу тај је контактирао, њихово време је било проведено ту или задатак ако иду на терен, једноставно су тада излазили, значи сво време су једноставно били ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А капетан Милоје, с ким је контактирао од надређених у јуну, до тог формирања, пошто Вам је он био кажете непосредно надређени?

СВЕДОК ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да, он је одлазио у Зворник кад је било у Зворнику, кад је било у «Стандарду», улазио је у «Стандард».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био у «Стандарду» у јуну, пре 28. јуна?

СВЕДОК ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ја не знам, не могу се сјетити да ли је Благојевић или Василић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел онда ишао код њега или код овога из територијалне?

СВЕДОК ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ишао је и код њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко му је био надређени, је ли територијална одбрана или Благојевић, то Вас питам до 28. јуна?

СВЕДОК ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Кад је формирана бригада, надређена је била бригада, ја не знам и Ви можете доћи, можете доћи до података онда

кад је формирана, мислим заиста ја вама казујем мјесец дана, два мјесеца сад ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, Ви сте рекли датум 28. јуни зато Вас питам?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па рекао сам, знам да је 28. јуна да смо били у касарни у «Стандарду».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте Ви кажете Ви никад тог Марка Павловића нисте ни упознали?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ја Марка Павловића сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него тек '95.?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Тек '95. године кад сам био председник скупштине, председник извршног одбора не знам ко је био тада, тада сам га упознао у цивилу, човека нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли Ви имате неке информације ближе о почетку ових ратних збивања у априлу месецу, то кад кажете да сте били у Чelopeку? Нешто још више од оног што сте нам рекли или? Јесте ли тад учествовали у некој структури власти, било којој?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кризни штаб, привремена влада, нешто?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли уопште ишта о раду тих органа?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Од момента када сам отишао у резервни састав ја нисам учествовао нити сам био у општини до негде друга половина августа '92. када сам позван на скупштину пошто сам био одборник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи мај, јуни, јули нисте учествовали у раду привремене владе?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Долазили на неке састанке?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Мислим да то није проблем доћи до података.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, питам Вас, добро. Касније јесте, јел?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: То је негде 19. ја мислим или 20. сједница када је да ли је Перић постављан за председника Извршног одбора, не знам нешто је се мјењало тада у скупштини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате о Брани Грујићу, његова онда кретања у то време? Ко је њега заменио после јула?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Знате како ја сам био тада на тој сједници скупштине, председавао је њоме Јово Мијатовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То у августу што причате?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да, то у августу, а одма иза тога не знам колико дана је било, поново је била скупштина и тада је изабран, изгласано је неповерење Јови Мијатовићу, а изабран је Брано Грујић за председника скупштине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У августу и после докле је он?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: У августу, мислим да је 27. тако нешто било и председник скупштине је био, ја сам после дошао био сам директор «Новог извора», после сам дошао на мјесто председника Извршног одбора, председника општине и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колко сте дуго били председник Општине Зворник?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: До `98.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, обзиром да кажете да сте били ангажовани у раду СДС-а и то, да ли сте имали неке информације, кажете нисте били члан ни кризног штаба ни привремене владе?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел познајете тог сведока «К»?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпостављам да га знате, јесте имали са њим неке контакте мај, јуни, јули?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Знате како наши контакти су били прекинути онога момента када сам отишао у Бјељину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али добро, то је пре рата.

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Овај свједок «К» он је био активан у полицији, то знам како је се даље дешавало значи нисам, био сам на неких девет, можда осам – девет скупштина од оних вишестраначних избора када се десило, све значи до онога момента до кад сам отишао у Бјељину, послје тога прва моја скупштина на којој сам присуствовао је била `92. у августу негде око 20.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви рекосте били сте одборник?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да, одборник сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте одборник и оног сазива, да кажем поратног оно одмах у априлу? Јел се састајао скупштина?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не, не, ја сам рекао, био сам одборник, али сам позван први пут у августу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, па то Вас питам, јел добро Ви.

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Рекох у августу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било скупштина па Ви нисте долазили због спречености или?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Скупштина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или их није ни било па зато нисте?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Мислим да је тамо негде `90-`91. године, `91. године је било скупштина кад сам ја отишао негде у октобру у резервни састав, да их је било али ја нисам долазио зато што сам био у војсци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а после јел их било од априла, седница скупштине општине?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Мислим да није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је обављао те послове?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Јел су ме позвали тада у августу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ко је онда руководио, ко је био на челу општине ако не ради скупштина општине, ако не функционише?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Тачно датуме не знам, не знам кад је шта од тога формирано, оно што знам од кризног штаба од привремене владе, не знам како су ти прелази се дешавали, како је до тога долазило, али мислим да што се тиче кризнога штаба да је то ишло линијом СДС, да је то једноставно дошла наредба одозго како и ко чини кризни штаб, исто као што је '95. године када је проглашено ратно стање, дошло ко чини ратно председништво, значи једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате привремену владу ко формира и како? Јел то по истом том принципу или?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па мислим да је исто тако ишло, да није ништа ишло без врха, а врх је нормално да је странка тада била врх.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви физички од тог маја месеца када долазите у ову извиђачку јединицу капетана Милоја све време у обданишту у Глиници?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не све време, зависи када добијете задатак где идете на извиђање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, наравно.

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да, сво време у обданишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту сте, ту и спавате и све?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да и спавамо ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је у Каракају, јел тако?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: То је у Каракају, крај саме Глинице, само што није у кругу Глинице, посебно има посебан круг.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То та Ваша јединица 20-30 људи, која касније?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: То је значи негде 8 којих је дошло до 25, тако негде ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а кад добија то име «Вукови са Дрине»?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па добила је још док је Милоје био жив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи пре јула, јел?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колико често сте ишли у неке операције, неке војне активности, колико пута сте имали, колико често сте имали у мају, јуну?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па углавном ишло се по наредби са којом дође Милоје од претпостављенога, углавном се ишло на извиђање села што се тиче Зворника, српских села која гравитирају на линији тамо рецимо не знам Малеш, Витинце и тако даље, јел.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо се иде и колико остаје се на терену? Колико ће да буде?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па једноставно да се извиди терен шта се дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се у истом дану вратите или тамо некад и ноћите?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Углавном се враћало са информацијама шта је на терену, тако је Милоје и погинуо, тако је у заседи једноставно и погинуо човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У јулу?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога он то, где он иде физички где иде по наредбу Милоје?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па ишао је у када је именован, када је постављен командант бригаде, код команданта бригаде, када је функционисао ТО код команданта ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је оно што сте причали 28. јуни, јел то, та разлика?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па да говорим сад, мислим да можете сигурно доћи до тога кад је тачно тај прелаз био територијалне одбране и званично формирање бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је што се тиче значи тих Ваших војних задатака?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ишли у кућу у Челопек, Вашу кућу?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па врло кратко, можда по 2-3 сата ако добијем и успијем да одем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дневно?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте у току јуна ишли у кућу у Челопеку?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: У току јуна, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јел Вам познато шта се дешавало у Дому културе у току јуна?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ја сам то чуо и могао сам да видим обзиром да је Дом културе на главном путу, да је ту била полиција окол.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, знамо све где је и шта је, само нам Ви испричајте шта сте Ви чули, шта сте видели?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па чуо сам да се ту налазе људи за размену, људи са Дивича и ништа више, једноставно ту је била полиција која је чувала то, ту је била нека кафана у којој једноставно ни један нормалан човек не би дошао, јел су се мували једноставно људи за које ни људи ти нису знали мјештани, ко су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колко је Дом културе удаљен од Ваше куће? Кажете Ви сте оно горе уз брдо?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па негде километар и нешто до километар и по максимално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви кад кажете одете на 2-3 сата до куће, шта сте ту затицали?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ту у Дому културе, јесте некад видели људе напољу осим те полиције што кажете чува?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Полицију сам видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А полицију, колко сте њих видели од прилике, како су они одевени, који су то, јесте знали те људе?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: То је мислим био резервни састав полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то знамо јер нам је овде доста прошло тих чувара резервних. Јесу ли то ту неки Ваши мештани или нека комшијска села или?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па мислим да је било и из других села. Не знам од мештана ко је био, да ли је било, али је било, претпостављам да је било и њих, било је из Тршића, из Челопека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли неког познавали?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Јесам познавао, али ко је био ту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, неке те, некад прођете па поздравите неког тог резервисту, полицајца?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Видите, нисам се кретао, оно тамо где нисам морао, где нисам имао задатак нисам ни желео проћи, нити ме је то интересовало посебно што се радило једно време у коме се једноставно није знало ни ко долази ни ко шта ради. Тај народ је једноставно био у једном хаосу. Можете да замислите ако неко дође са стране и не позна га народ па построји 200 људи па од тих 200, 10 људи скине, можете мислити шта је се дешавало са тих људи, а да су дошли после месец дана вјероватно би отјерали јер се радило о највећем шљаму и олошу који је ту дошао и тако нешто радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је Вама познато ко је те људе, кажете, они су ту за размену? Ко је њих ту одвојио за размену? Ко је њих ту ставио?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: То ми није познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вас то никада заинтересовало?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли Вам је познато да су ти људи дошли аутобусима «Дринатранса» из града ту?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте сазнали да су то људи из Дивича?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па не знам, рецимо у јуну да ми је речено да се налазе ту људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то рекао?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Мислим да су рекли мештани из Челопека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико су отприлике ти људи већ били ту ако можете да кажете тог дана када сте Ви сазнали? Да ли је то било брзо по њиховом доласку или?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Колико су већ били ту кад сам ја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, колико су већ били ту смештени па Ви сазнајете?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па можда десетак дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који Вам то мештани кажу? Неки Ваши ближи?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па мештани, комшије, једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта кажу?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да се налазе људи једноставно неки ту у Челопеку у Дому.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли то неки војници, цивили Дивичани, који су то људи?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Молим? Па цивили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како Ви сазнајете да су за размену?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па причало се једноставно тако да су људи одвојени за размену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се причало, у овим војним јединицама где Ви сте или међу мештанима?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Међу мештанима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ипак Ви припадате Територијалној одбрани, јел тако?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Што се тиче јединице Територијалне одбране, док није била формирана бригада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, и у то време Ви сте припадник, јел тако војне формације јел сте Ви имали, по мени, логично је да Ви ипак имате бољу информацију него тамо нека жена мештанка из Челопека.

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: То је била јединица у којој је најмање, информације су оно што добијемо за задатак где идемо на терен, значи, ништа апсолутно друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли рекли Вашем надређеном Милоју, јесте ли га питали можда зна ли он какви су то људи за размену?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Милоје је био официр са којим се није могло баш тако разговарати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, да закључим да нисте разговарали?

СВЕДОК ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: А знало се шта је официр. Мислим да је један од ретких људи који је био официр и који се понашао као официр.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, опет ми није јасно, кажете, ту су за размену, од кога то сазнајете, да су баш ти цивили из Дивича за размену ту?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Од мештана, јер прича је процурила, вероватно да су једноставно мештани, када су их довели, да су једноставно распитивали се шта се то дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви икада у том проласку видели те људе, да изађу напоље?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Нисам, углавном сам полицију видео са предње стране, јер тај Дом једноставно гравитира на главном путу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико има тих резервиста са предње стране Дома?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, могло се видети можда по двојица, тако, један, два, зависи када.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имају неке униформе?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: То су плаве униформе резервног састава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оне једнобојне?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имају оружје?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Мислим да су имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, отприлике, десетак дана након што су они дошли, Ви сазнајете. Да ли сазнајете само да су дошли или да се њима нешто догађа ружно?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да су дошли и да иду за размену, а после сам чуо шта се дешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када после?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: После када је дошло до хапшења паравојних јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то у јуну ништа нисте чули?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Нисам чуо да се дешавало, јер ја кажем, ја сам једноставно пролазио ту, одлазио кући, враћао се у обданиште, нисам се никада задржавао ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте по граду чули? Ми смо овде имали сведоке који кажу да је цео Зворник брујао, да се људи убијају, секу им се делови тела?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: У граду ова јединица није излазила. Могли су да појединци оду кући, нису могли излазити у град, били су у обданишту цело време. Значи, време наше које је слободно било, било је у обданишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али кажете, по два, три сата одете кући. Да ли чујете од мештана да се нешто дешава, неки крици, нека убијања?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ево чуо сам ово што сам чуо, значи, нисам чуо то. Чуо сам после тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када је било то хапшење?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Једноставно, ја мислим да је људе био страх, и ако су чули да то кажу, имајући у виду, после када се сазнало шта се радило, какви су људи и који су то људи који су долазили ту. Ја мислим да чак ни та полиција када све после погледате ко је долазио, да ни та полиција није имала ништа, изузев тога што је постојала и морала негде да буде, ако је неко поставио ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли постоји могућност да су их ти и затворили ту, ти што кажете, не би никада ушли са њима у кафану и тако даље?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, претпостављам да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су их они затворили?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Претпостављам да су учествовали у свему томе, јер ниједан нормалан човек не би учествовао да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ме разумели, нисам мислила у тим неделима за која сте касније чули, него у том смештању њиховом ту у тај Дом?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ти паравојни, паравојне јединице и чланови паравојних?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Ми смо чули неке сведоке који мисле да су их они ту сместили, а опет неки кажу да су дошли и они кажу да су дошли

аутобусима «Дринатранса». Да ли знате, ко је користио аутобусе «Дринетранса» у време рата, мај, јуни, јули и за које потребе, да ли Вам је то познато?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, иако је коришћен, коришћени су по наредби, значи морала је доћи наредба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Мобилисана возила, одмах се мобилишу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко мобилише

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, ево, рецимо од војног одсека, свако основно средство, па ни приватник, лице није могло зауставити његово возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко тражи од војног одсека да се мобилише возило, ко има овлашћење да тражи од војног одсека?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, тада ако је била територијална одбрана, после ако је била војска, војска иде са дописом према војном одсеку, војни одсек иде према ономе што они траже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте чули за исто тако нека догађања на Економији, опет то је тамо у Каракају врло близу?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: За Економију нисам чуо, тек после, можда када сам већ изашао из војске, када сам почео да радим у Циглани као директор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте тада чули?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Тек тада да је и ту било смештених људи на Економији, али нисам чуо пре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за Циглану, баш за «Нови извор» да су ту исто неки заробљеници били, радили нешто?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Када сам дошао, чуо сам да су били ту затвореници, али их нисам ја нашао, да су их користили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од кога сте чули?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: То ми је Јовић рекао, мислим да је тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Миша?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Тада је био и Милан Богићевић, мислим да је био финансијски директор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже Миша Јовић, одакле ти људи ту, ко их доведе?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да су били ту људи, да су доведени да прикупљају грађевински материјал и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доведени од кога, од кога?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Мислим да је тада био и Пиварски и Нишки, да их је једна екипа довела, а по чијем налогу, не знам, да су радили једноставно у току дана прикупљали материјал, а одатле тај материјал где је одлазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав материјал?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, грађевински материјал.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су ишли у неке пљачке или тако нешто, по Зворнику да су скупљали из кућа и око кућа?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Из куће не, али сам чуо да, што се тиче грађевинског материјала на стовариштима и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По чијој одлуци се то скупљало?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Мислим да је то била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви чули, обзиром да Ви у том периоду нисте, јули у Циглани?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Нисам, али сам чуо да је тај материјал била намена да једноставно га не пљачкају, да га сместе у круг Циглане и ако се продаје, да се та средства искористе за помоћ војсци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А по чијој то одлуци, то што сада кажете, да се тако ради, да се скупља?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: По чијој, могла је да иде по одлуци територијалне одбране, могло је да иде по одлуци Привремене владе, али ја не знам по чијој одлуци је тада то урађено, не верујем да је ико самоиницијативно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, шта сте чули, ако сте чули већ да је било одлучено да се то скупља, да не би се пљачкало, да ли сте чули и ко је то одлучио?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Нисам чуо ко је тачно наредио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули да су били неки затвори на територији општине, осим тај Дом културе у Челопеку поред кога сте пролазили, кажете, чујете, ту су затворени Дивичани?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, чуо сам исто тако да је, да су били људи за размену у Техничком школском центру, да су требали да се мењају за људе у Тузли, где се причало да су тамо, не знам, Срби затворени на игралишту у Тузли, тако је нека прича ишла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када чујете те приче за ту школу?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ја мислим исто тако негде да је то било почетком јуна, крајем маја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели њих у тој школи, те људе?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не. Не, говорим да нисмо, као јединица нисмо апсолутно имали додира, нити смо ишли, апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али чули сте када, почетком јуна сте чули или?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Почетак јуна, крајем маја, тако нешто, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време док су још ту Ви сте чули?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ја не знам да ли су били ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, стално ми се намеће та реч, размена, ко врши те размене, да ли има неке комисије, на ком нивоу се врше те размене, у мају, јуну?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, мислим да су комисије биле формиране за размену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чије комисије, ко их формира?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ко их формира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Ви?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Нисам учествовао, нити знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам то питала.

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Нити сам учествовао, нити знам, нити знам ко их формира, претпостављам ако неко формира комисију, да је требало да буде укључен, и територијална одбрана и Привремена влада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато, да ли је то постојало нешто на државном нивоу, на нивоу Републике Српске?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Мислим да је то било и на државном нивоу и на регионалном, локалном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за Батковић, шта је тамо?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Чуо сам да су људи одвођени за Батковић за размену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За размену?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Исто тако, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из града?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, не из града, чак је била информација да су неке водили људе као што су ту, не знам из тих затвора у Батковић, као што је Технички центар, било је прича да су вођени људи за размену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја опет сада апелујем на Вас и на Вашу искреност, мада сматрала сам да много више знате, имајући у виду Вашу функцију и све, али нешто не знате. То сада помињете и те размене и те људе, ко је те људе заточавао, да ли је то можда радила бригада, тај Благојевић или ко? Да ли сте Ви сазнали некада то, ко је доносио одлуку да се оснују, сада кажете, чули сте још, где су још људи били заробљени, за размену, опет причамо, рекли сте малопре за размену? Који још објекат знате?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: За Технички школски центар сам чуо, значи тај у Челопеку. После када сам изашао из војске, када сам отишао на место директора «Новог извора», чуо сам за ту Економију да је била. Чуо сам и тада да је у «Новом извору» био један део људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно у граду?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Када сам дошао у «Нови извор».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У граду, а мислите на Циглану?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте рекли, да ли сте чули још негде?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: После сам, после сам чуо исто тако да је у граду, у дирекцији «Новог извора» да су били затворени људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали сазнање да је војска имала нешто са тим, ти пуковници разни?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Знате како, овај, мислим да је то било доста хаотично стање, дошло је до једног пресељавања силом прилика, како Муслимана, тако и Срба. Зворник се суочио са проблемом доласка људи из околине Тузле који су дошли. Мислим да се ради, то су мештани сада тренутно, мислим Брњице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су избеглице?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да и да су се нашли тада у проблему, вероватно где људе, како сместити, да су их смештали, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, о коме причамо?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, говорим о локалној управи, о људима који су тада функционисали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где да сместе ове избеглице?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да је било да су их смештали у спортски центар, па су после преговарали са неким селима око пресељења, измештања, смештања тих избеглих лица и да је тако дошло до тога да ови људи се нађу као за размену у Техничком школском центру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате како је дошло до тога да се ти људи, ти Муслимани иселе из својих места?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Тај део, био је договор да иду, тако је бар после ишла прича, да се они иселе и да иду за Тузлу, а да ови који су дошли из околине Тузле, да се сместе у њихове куће и да сачувају ту њихову имовину која је ту била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, са ким они то договарају да изађу и да иду у Тузлу, са ким то преговарају?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ја мислим да је ту, ево бар по причама тим, да је и сведок «К» у томе, у тим преговорима, не разговорима, да је посланик био у тим преговорима тада, Јово Мијатовић и тако, када се ради о његовим земљацима који су тада дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се капетан Милоје презивао?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не знам презиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако бих Вас ја подсетила да ли би можда онда знали, да ли би препознали?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ја га више знам као Милоја, ево да покушам, али мислим да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки Милоје Јовић, капетан Милоје Јовић?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не знам да не погрешим, чуо сам за, али да ли је већи чин Јовића у «Угљевику» који је био, не знам како се он звао, али овога знам као Милоја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте икада причали са тим капетаном Милојем о неким његовим сазнањима везано за нека затворена лица, да је он негде можда ишао у неке објекте где су нека лица затворена?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ја мислим да чак ни он сам то није хтео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да он није ни хтео и да су му то давали у задатак, да је једноставно његов задатак и да је он схватио свој задатак као војника који има задатак да извиђа, да обавештава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То схватам, али како, имате сазнање да је њему неко то нудио, па он није хтео или шта?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Он је планиран био, бар нам је тако рекао за председника, председника Војног суда, тако нешто, то нам је било, бар нам је тада дошао, да је требао да добије решење пре него што ће да погине на пар дана, да би се после десила, не знам, заседа, да би на крају погинуо и тако завршио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да буде у Војном суду?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да, председник Војног суда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био правник?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Он је био, јесте, правник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, направићемо мало паузу, јер ми од јутрос смо.

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Добро.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одређује се пауза у трајању од двадесет минута.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес НАСТАВИ након паузе, у 12,45 часова.

НАСТАВАК ИСПИТИВАЊА СВЕДОКА ХАЦИ ЈОВАНА МИТРОВИЋА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам предочити сада наводе одбране оптуженог Поповић Бранка. Да ли Ви знате, ко је то?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, после сам чуо да је то друго име, Марка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После чега, мислим, после чега сте чули?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, после извесног времена, после годину дана чуо сам да је то човек, да није Марко Павловић, већ да је Бранко Поповић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, он каже да тај Милоје, каже Милоје Јовић био је командир извиђачког одељења, припадао је Обреновићевим извиђачима. Да ли је то тај Милоје, да ли је био још неки који је био командир?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Извиђачима није припадао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не, то је јединица која је била посебна, јединица која је била, значи, у обданишту. Уопште није била стационирана у «Стандарду» где је Обреновић био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И каже тај Милоје Јовић, кога он помиње, је био резервиста из Аранђеловца?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Родом је из Крагујевца. Ја сам био на сахрани његовој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је могуће да је ово неки други?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, ја не знам да ли је други, али овај је из Крагујевца, јер сам био на сахрани, командант ми је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да је био такав неки Милоје Јовић командир извиђачког одељења, да је припадао Обреновићевим извиђачима?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не, ово је посебна јединица била. Истина, под командом је била, али је посебно стационирана, никакве везе са другим јединицама није имала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Под командом чијом?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Значи, одговарала је команди бригаде, али је била стационирана у обданишту. Све остале јединице, војска је била у «Стандарду».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте малопре рекли да сте били у саставу ТО?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: ТО док није формирана бригада. Када је формирана бригада, значи у саставу бригаде, али и даље место се није мењало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А он каже да овај Милоје Јовић није био под ТО.

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Наредбу је добијао од некога. Када није била бригада формирана, добијао је од територијалне одбране. Није ништа радио на своју руку, зато сам и рекао да је један од ретких људи и официра који једноставно није ниједан потез, ниједан задатак није једноставно радио на своју руку, али то иде на извиђање, значи, не ради, долази, једноставно добили смо задатак идемо на линију, не знам ту и ту, да извидимо шта се дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви када то кажете, формирање бригаде, на који мислите датум? Малопре сте рекли 28. јуни?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: 28. јуни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да сте били до тада под ТО, сада, да ли је то тако или не? Рекао је тако и видећете у транскрипту.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Опростите, молим Вас, могу ли само нешто да приметим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, сада не, молим Вас, кроз питања.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Рекао је, крајем маја је формирана, ево ја сам записао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је на почетку рекао, а после сам га питала, видећете колега, у транскрипту ћу Вам показати.

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ја сам Вама рекао да ме не можете за дан, не знам, за месец дана, заиста, нисам оптерећен ничим да ја морам и треба да памтим те датуме, нису ме ничим везали. Оно што ме веже и оно што памтим, јесте, био сам у тој јединици и ко ми је био командант, ко ми је био колега и тако даље. Ово да смо два пута били у касарни, то је било крајем маја и било 28. јуна, значи у та два дана Ви сигурно можете доћи до докумената када се шта десило, али сигурно да је тада нека конструкција бригаде Зворничке била ту крајем маја, везано је за јуни и за празник, да једноставно се построји јединица и како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, видећете на шта мислим, када будемо добили транскрипт, вероватно већ прекосутра ћу вам показати на шта мислим, али добро сада. Да ли Вам је познато нешто о Козлуку?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, познато ми је да је Козлук једна од месних заједница која је остала, да кажем, у којој су живели Муслимани, понајдуже остали су на том простору. То ми је познато и мислим да је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када, отприлике, да ли то знате?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, у јуну, претпостављам да је негде у јуну, да су се они иселили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато под којим околностима су се иселили?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, колико је мени познато да је то био договор, да је била њихова жеља да напусте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога Вам је то познато?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, то једноставно сам чуо, нисам учесник тога, значи нисам учествовао у томе директно да могу да кажем од кога, али сам чуо да је њихова жеља била да иду, из разлога што су све месне заједнице где су живели до тада Муслимани исељене, тако да, једноставно, нису осећали вероватно или сигурност или, не знам шта. Живели су, Козлук је место које је стационирано између српских села, са једне стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тог дана када су они исељени, да ли сте били ту на терену, да ли Вам је познато уопште када је то било? Не морате датум, него да ли се сећате?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не знам, мислим да је било у јуну, али нисмо уопште били као јединица у то укључени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте били као јединица?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, да ли је нека војна јединица била укључена или полицијска или?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, не знам да ли је полиција била у то укључена, у њихово исељавање, јер то је било организовано, колико имам информацију, да је било организовано исељавање, према Србији су ишли и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, малопре рекосте у множини, до тада су већ сва скоро муслиманска села исељена. Ко је радио та исељавања?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, нешто је људи отишло само, нешто је оно као што сам рекао, да један део који су ишли као размена са Србима у Тузли и тако даље, али већи део је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то организовао, у чијој надлежности је била организација тих исељавања, кажете, Дивичани, ево Козлучани, онда они други, они за школу што су исто требали да иду у Тузлу, ко је то све организовао? Чији је то био круг овлашћења?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ти људи који су се нашли у школи, оно што сам рекао, да је већ дошло, био је неки период и време у коме су се појавили у Зворнику људи који су напуштали своје куће из околине Тузле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем, али ко организује исељавање сада ових одавде да би ти из Тузле дошли, чија је то надлежност?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: И ту су разговори, рекао сам оно што сам чуо и што информацију имам када је у питању тај део људи, да су вођени преговори и разговори са послаником Мијатовићем, са сведоком «К» и тако даље и тако даље. Значи, то је што нешто, што знам и што могу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога представља тај Мијатовић?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Мијатовић је био посланик у парламенту Скупштине српске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, кажете, општина не ради?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не, не, парламент републички.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али општина зворничка, чији је он председник, на папиру, кажете, није радила, Ви нисте ишли као одборник на седнице?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Нисам ишао, он је вероватно као посланик постављен са врха СДС. Није нико питао одборника, није нико питао никога у Зворнику кога ће поставити, вероватно СДС је постављао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, како то да он учествује у тим разговорима о изласку тих људи?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, и као посланика истовремено вероватно му се радило то о земљацима, ти који су се иселили из околине Тузле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А сведок «К» кажете, он је раније био у том руководству полиције, после више није, у ком он својству онда, да ли то знате, да ли Вам је то познато?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ја оно што знам, да је он 1991. године постављен горе за командира у полицији, знам да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим када се заратило?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да, знам да је после врло кратко време провео горе у општини, да се одједном нашао као директор једног предузећа транспортног, једноставно, брзо је мењао те позиције. Како и зашто, није ми јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је јасно то, како он као директор предузећа ту сада се појављује у тим преговорима за излазак људи, за исељавање?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Није ми апсолутно јасно, мислим да се радило о људима који су били заједно, заједно су радили, често су комуницирали, претпостављам и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А док сте Ви били мај, јуни и тај део јула који нас занима, да ли сте добијали плату као резервни официр који је припадао тој извиђачкој јединици?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Сви смо добијали плату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете мало тај начин да нам објасните, где идете по плату, како, има ту неки спискови, да ли то неко доноси или Ви идете по плату, колико често, колика је плата, ко Вас плаћа и тако даље?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, месечно је, примана је нека, да кажем, накнада, није то била нека плата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једанпут месечно?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да, да, месечно, једноставно списак се достави људи у јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је правио списак у Вашој тој јединици?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Први човек, капетан Милоје. После је када сам ја био, ја и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када је био Милоје, коме је тај списак ишао на наплату?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Мислим да је то био потпис од територијалне одбране једно време. После је ишло преко бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док је Милоје био жив?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да. Значи, један период је, док је територијална одбрана преко територијалне, а после преко бригаде, бригади спискови, а бригада онда добија новац и распоређује га по јединицама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је неко проверавао, да ли знате тај списак, списак бораца, да ли је неко то морао да овери, да верификује или нешто?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Територијална одбрана и бригада, они су ти, а мислим да нико други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, још да Вас питам, да ли сте Ви чули у периоду мај-јули да је неки Муслиман убијен ту у неком од тих објеката, да је неко страдао, било у школи, било у Дому?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Чуо сам после да је тога било, заиста после када је све апсолутно прошло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули ни за једно убиство?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Зворнику?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Тек сам после чуо да је било убистава у Чelopeку, у Каракају нисам чуо, чуо сам значи да су ту били људи, да су били за размену за Тузлу и тако даље, али нисам чуо да је у Каракају било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У школи?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: У школи, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули ту нико да је страдао од тих људи?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Нисам чуо ту за убиство, али после сам чуо, кажем, за Чelopeк да је било ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте чули за ту школу?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: То је негде крајем маја, тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, да су убијени?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не, не у школи, говорим у Чelopeку, то је после када сам изашао из војске, то је негде септембар, октобар да је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули тада у октобру и септембру?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да је било једноставно ту иживљавања од стране људи које нису могли контролисати ни полицајци, јер се радило о људима који нису одатле, нису из регуларне војске, људи који су ко зна шта, једноставно ненормални људи и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неких питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Господине Митровићу, ја морам опет да се вратим на ово питање. Реците ми, од момента када је ЈНА напустила Зворник и то подручје до момента званичног формирања Зворничке бригаде, шта се дешава у том периоду, значи, то је неки период средина маја до 28. јуна, да ли је у том периоду територијална одбрана самостално функционисала мимо да је у саставу ни ЈНА, ни Војске Републике Српске или је било фактички Војска Републике Српске већ је узимала ингеренције ЈНА? Да ли разумете моје питање? Интересује ме тај вакум од званичног, Ви сте у свом исказу једног момента рекли да је крајем маја формирана Војска Републике Српске, да је званично формирање било 28. јуна?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да, свечаност.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Шта се дешава у том периоду, значи војска ЈНА напушта та подручја, шта се дешава у том периоду? Да ли то територијална одбрана функционише самостално, мимо, није ни у чијем саставу или је Војска Републике Српске већ преузела ингеренције ЈНА, само није званично формирана на одређени датум?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Мислим да је преузела, да је преузела ингеренције, али није, значи, званично. Свечано је било 28. јуна, у два наврата, у два пута сам, кажем, био у «Стандарду» где је војска од тада и функционисала нон-стоп, али два пута смо били, и заклетва и свечано постројавање.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Значи да је преузела?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Онда то не иде са Вашим исказом када кажете да је Милоју, том Вашем капетану, да му је једно време командант био командант територијалне одбране, онда се то некако не слаже?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ја Вама кажем, датуми не, ево имате могућност, а имате вероватно, мислим да дођете до докумената, до када је функционисала територијална одбрана, ја бих рекао, да, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Па, нас интересује фактичко стање.

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Једноставно, нисам, нисам био укључен ни у команду територијалне одбране, ни Привремене владе, већ сам био војник тада, чији је био командант господин покојни Милоје. Ја не могу баратати са тачним датумима и да се фиксирам за те датуме које ја Вама кажем. Ја знам да у два наврата, значи крајем маја да смо били у касарни и да смо били 28. на свечаном постројавању тада. То су та два датума која су везана за званично формирање бригаде, Зворничке бригаде и тај први, крајем маја и после тога ми се враћамо нормално у своју базу где смо били и одакле смо, цело време где смо провели.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, реците ми, да ли су на то подручје долазили неки добровољци из Србије, из Хрватске и шта се са њима дешава?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Видите, у самом почетку је било доста људи непознатих. Ја сам рекао да је био страх и српског становништва, а не само муслиманског становништва. Имали су прилику бар знају ево моји мештани у Челопеку, не знам, неки Нишки, Пиварски и тако даље, да су их по стотину, двеста их постројавали па на крају их скидали голе, онда можете мислити у каквом су стању били.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, мене занима, шта се са њима дешава у организационом смислу?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, једноставно, мислим да су, овај.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли они под нечију команду се стављају или тако ето вршљају по Зворнику самостално?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Званично су требали да буду под командом, док је територијална одбрана под територијалном одбраном, исто као што смо ми, требали су да буду под командом бригаде, но, међутим, мислим да се радило о распуштеним људима који су ван тога деловали и радили. Зато је и дошла у одређеном моменту мислим наредба од републичког врха да се једноставно сви ти развласте, да се похапсе, да се пошаљу у затвор. У једном моменту се десила, ево не знам датум, али знам да је нека специјална јединица са Пала дошла и похапсила, не знам, Жућине, остале све које је затекла, јер су почели да праве, једноставно, проблеме без разлике ко је ту и ко живи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли Ви то хоћете да кажете да су они званично требали бити под командом ТО, а да фактички нису били?

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Званично су требали да буду, али мислим да су они радили неке ствари на своју руку, јер није случајно да је наредба била и да се похапсе ти људи. Очито да нису имали контролу над њима.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, реците ми, да ли је у Зворнику постојала војна полиција у периоду дешавања тих нереда и да тако кажем, то што Ви причате да се свашта дешавало?

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, бригада је имала војну полицију, војну полицију.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Постојала је значи у Зворнику војна полиција?

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, бригада је имала своју војну полицију и цело време је имала до краја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А реците ми, били сте члан СДС. Да ли су били неки састанци СДС?

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ја сам члан СДС, значи од његовог оснивања, активан био и у Скупштини после вишестраначких избора, све до мог одласка у октобру у Бијељину као резервисте и поново враћање на позив, када сам позван на Скупштину, у августу негде 19., 20, 27. и после када сам позван на место директора у «Новом извору».

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Значи, у овом периоду мај, јуни, јули нисте били члан?

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не, не, ја члан јесам, али нисам био активан.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Нисте били активни?

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да, нисам био активан, нити ме ко позивао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Имате ли сазнање, да ли су били састанци неки?

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Немам сазнања и мислим да у том стању не верујем да су могли одбор, и скупити људи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, да ли сте чули за неког Жућу?

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, јесам чуо за Жућу. То је тај и његова јединица која је похапшена од стране специјалне јединице са Пала по наредби, ја мислим да је тада Радована Карацића била. Мислим да су превршили меру оно што сам бар ја чуо, када су, да ли Велибора Остојића истерали из аута, натерали га да пузи и тако даље, да је то нешто превршило неку меру, у коме су добили наредбу да их похапсе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, да ли њима у том периоду нико није могао да се супротстави, мислим на војску, полицију?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, мислим да нико није, нико није био спреман да једноставно се супротстави, појединачно не, али организовано није било да се супротстави њима.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли нису хтели или нису смели?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Мислим да је у једном моменту бар, да је у једном моменту ово када сте рекли везано око војне полиције, да је са неким дошла у сукоб, да ли са њима или је после дошла и са специјалном полицијом, са неким да је дошла у сукоб у Зворнику.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Кажите ми, какав је био однос војске и полиције? Да ли је ту био неки однос да је полиција била под командом војске или су самостално?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Видите, војска је имала своју линију командовања, полиција је имала своју линију командовања, тако да знали су се задаци војске, а полиција једноставно колико је могла да одржава јавни ред и мир у том Зворнику, такав какав јесте, ако је нешто могла одржавати.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли те линије командовања нису биле исте, независне су биле?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, независне су, да је комуникација била, вероватно да је била комуникација између првих људи, што је сасвим логично.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ми тек није јасно, кажете, превршило меру то што је министар Остојић избачен из аута, а шта је пре тога ту достигло ту меру, када кажете, не знате ништа шта се дешава, а само да Вам предочим као претходно, ови наши оптужени Грујић Бранко и Поповић Бранко који су оптужени за неспречавање управо ових злочина који су се дешавали, кажу да они појма немају да се то дешавало. Шта онда они то раде и због чега би требало да се интервенише, па сада превршавају меру?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Једноставно, једноставно искакали су из тих надлежности или из оквира, рецимо, када је била територијална одбрана, када је било, мислим да нису имали контролу над њима, ни територијална ни војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, шта они то раде па је последица тога да они немају контролу, шта они то раде?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, једноставно почели су да пљачкају и српска села и српске куће, па ето када су урадили, једноставно, када су зауставили Остојића, високог функционера СДС и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро, пустимо сада Остојића, испада да су они због Остојића ухапшени, шта су то радили, па је то превршило, рекли сте то хапшење је превршило меру што су ухапсили Остојића. Шта су претходно радили, ако Ви кажете да појма немате да је ико убијен. Ја бих ипак рекла да је убиство мало теже од пљачке, губитак живота, него имовине.

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете, зна се да пљачкају, ови кажу људи не знају нико да је убијен и Ви кажете, нико, не знате да је убијен у Зворнику за та три месеца. Шта онда они то тако драматично раде да би требало да се хапсе?

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Видите оно што сам рекао везано у Чelopeку што сте ме питали, полиција и тако даље, непознати људи. За мене су непознати људи били сви њихови људи, Жућини. Жућа је само први човек, он је први човек те јединице, његови људи су апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта раде, Ви кажете ништа не знате да раде и та полиција онда, шта онда они то раде што изискује, да ли ме схватате?

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Видите, та убиства после када сам чуо да су се десила у Чelopeку, није то урадио ниједан од тих полицајаца или неко од Срба који је ту живео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И не ставља им се на терет да су они.

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Једноставно, то су ти људи који су били у јединици Жуће. О томе се говори и о томе се причало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато Вас питам, како кажете, превршили меру, да ли то онда значи да се то знало да то треба да се санкционише или не? Ви кажете, не знате, ја Вам предочавам одбрану, они кажу да уопште не знају да се то десило, зашто би се реаговало ако се ништа не дешава, односно по Вашем сазнању, шта раде ти Жућини што изискује неки ангажман, неку жалбу, било шта?

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Апсолутно све, и пљачка и ето и то што се дешавало, вероватно да је некеме у врху, да је дошло до тога да једноставно се морају отарасити тих људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта у врху?

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Који нису једноставно под контролом, који све више и више су искакали из територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којим понашањем искачу, пљачкама?

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, пљачкама, после су почели једноставно да пљачкају и српска села, српске куће, аута да возе, покушај да узму под контролу предузећа и тако даље. Па, није само Жућа био тај који је покушавао да узме под контролу предузеће, да узме новац. Ево један пример, «Глиницу» је Драган Капетан покушао, ми смо били тада у обданишту и ми смо спречили да се то деси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, да ли се жалио неко из «Глинице» када они то раде, некеме, коме може да се жали?

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ја мислим да је тада директор, били смо у обданишту, капетан је дошао из Зворника, да је тада директор, не знам ко је био «Глинице» звао и тражио од капетана помоћ и да смо их тада једноставно отерали, већ су били узели, не знам, спрат по спрат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вашег капетана Милоја?

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог капетана Милоја, о њему говорите?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да, обавестили су њега да једноставно је дошла војска Драгана Капетана и да једноставно треба да их одстранимо одатле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је била комуникација са руководством горе на Палама, у Сарајеву, да ли је било ту неке комуникације? Да ли је долазио неко некада од челника у Зворник да види шта се ту дешава и обрнуто, да ли знате да је неко из Зворника ишао тамо, ако је имао разлог на нешто да се жали?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Нисам имао, нисам једноставно имао прилику, нисам имао прилику ни да видим да ли је ко долазио ни када је долазио ни ко је одлазио, јер сам био у том периоду у обданишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било могућности за комуникацију, било телефонску, било колима од Зворника до Пала у јуну, у мају?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Мислим да су телефони радили, мислим да је комуникација била једино преко Црног Врха, иако је и она била несигурна, та комуникација, да је одатле једино Зворник имао комуникацију са Палама, Црни Врх, Шеховићи и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А преко Бијељине?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не знам преко Бијељине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви некада ишли, да ли је ишао неко, тај капетан?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Где, у?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ван, докле сте могли да прођете, докле је то било, да ли је био неки коридор?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ми смо углавном имали одговорност ту у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ту?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: У саставу бригаде зворничке значи били. Нигде ван Зворника нисмо ишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су вам се некада прикључивали полицајци у некој операцији извиђања и тако?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте добијали некада?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тражили некада?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте никада?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не, полиција ни једна ни друга.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тужилац, да ли има питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Замолио бих да нам одговорите на следећа питања. Како се пише Ваше име, не презиме, име?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Хаџи Јован.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли заједно или одвојено?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Одвојено.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви или Ваша породица добила то име – Хаџи?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ја сам то добио 2001. године, Хаџи, префикс испред имена, 2001. године сам ишао у Свету Земљу Јерусалим, пешачио до Свете Горе и до Свете Земље за Васкрс.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Реците ми, рекли сте да сте били члан СДС. Да ли сте имали неку функцију у СДС у време 1992., та половина, 1991., 1992.?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Био сам члан Општинског одбора. Никакву функцију нисам имао, био сам, значи одборник у Скупштини и члан Општинског одбора, као члан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте били на тој оснивачкој Скупштини када су бирани руководиоци СДС у Зворнику?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Био сам на припремном састанку везано око избора руководства, као члан СДС. Мислим да је у Чelopeку то било, када је се расправљало ко би могао да буде председник Општинског одбора. Били су прво људи укључени и директно везани за првим човеком СДС тада, Јово Ивановић, Јово Мијатовић, иначе колеге из «Глинице», они су радили и када смо дошли да расправљамо о првом човеку, на крају нико од тих људи није хтео. Тада су једноставно наметали Брану Грујића да он буде, обзиром да је био приватник, да он буде, јер њему не може ништа, зато што је приватник, он ради у предузећу у коме могу да одговарају. Колико се ја сећам тада да је код Грујића, рекао људи, немојте мене, имам и говорну ману, нисам ја за тако нешто, али очито да су после, на неки начин, издејствовали од њега да он то прихвати, што је за мене било мало изненађење да не прихвати то неко од ових људи. Мислим да су могли далеко више, тада сам мислио, да су могли далеко више да ураде, раде у једном великом предузећу и тако даље. Но, међутим, Брано је тако постављен за председника СДС и остао је тамо све негде до, ајде да кажем, 1995. године, био председник општине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Говорили сте да сте присуствовали два пута у «Стандарду», па нисам разумео добро, који је повод био први пут, а који је повод био други пут?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Први пут, то је крајем маја, било нас је, мислим да је било мало и једна од мањих, од јединица у којој смо ми били, смо положили заклетву, а свечано је 28. било, све јединице су постројене тада. Значи оба пута је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Полагање заклетве?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да, да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сада, полагање заклетве пред ким сте то први пут чинили, а пред ким други, ко је био старешина коме сте изговарали текст свечане заклетве?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не знам да ли је Василић или је Благојевић, не знам ко је од њих двојице.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је оба пута била иста личност или?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Мислим да није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли ко је био?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Њих тројица су се брзо мењали и Босанчић, Василић, Благојевић, па не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Конкретно, да ли је можда мајор Марко Павловић био за то прво полагање заклетве у некој улози?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Марка нисам познавао, нисам га могао познавати. На крају, додиром нисам имао са њим, ја сам рекао 1995. године сам га упознао у цивилу тада, мислим да смо чак ручали, председник Извршног одбора је тада позвао Галић био председник Извршног одбора, ја сам био председник општине и то је, тада сам директно видео ко је Марко Павловић, а знао сам, сазнао сам да није Марко Павловић, да је то Бранко Поповић. То је све, апсолутно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате текста заклетве, односно пре свега, да ли је био исти текст заклетве први пут и други пут?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Мислим да је био исти, сада се не сећам тачно, исти, исти текст заклетве.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте прилично уопштено објаснили нама овде задатке Ваше јединице, рад на терену, извиђање и тако даље, али мене занима, да ли је Вама јединица у тим активностима које је изводила, имала заробљених, непријатељских војника?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не, није била, чисто је била извиђачка јединица и углавном на терену где се раздвајала српска и муслиманска села, као што је, рецимо, српска Витиница, муслиманска Витиница, јер ту је се десило да су Муслимани у Петровићима попалили комплетан тај засеок, да су побили један део ту људи. Тако исти Кисељак, мислим да је изнад Кисељака исто поново према Витиници, исто попаљено. Углавном, шта се збива и шта се дешава је уследило или да се иселе људи или да остану ту, где да се линије повуку и тако даље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Ваша јединица имала неки задатак да некога ухапси, конкретно, да ли се дешавало то и без издатог наређења, овако стицајем околности и интересује ме даљи поступак?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Није имала, имала је задатак, рецимо, мислим да је у Витиници на пећини, то је та линија, пошто су често пута нападани и то село, тај засеок српски је остао већ у некој међузони, имала је задатак да тада постави колико ја знам, минско поље испред, како би могли људи нормално једноставно лакше да бране, да очувају Скочић који је непосредно испод брда, испод Скочића је и Козлук и Дрина, фактички, фактички на Дрини.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте имали неких ухапшених, па који би поступак био?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можда сте рекли, ја нисам запамтио, када је, ако знате, када је погинуо капетан Милоје?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Почетак јула, мислим да је чак 04. јули био, да смо чак, тада смо сазнали на можда, изјутра када смо добили, овако је пракса била, капетан долази, добије наредбу, имамо задатак, идемо, мислим да смо тада добили задатак да идемо изнад Кисељака да се види шта се дешава, од сутра ја више нисам командант, од сутра треба да преузме, да буде председник Војног суда и чак је тада он планирао да један део и нас буде уз њега, не знам у којој сврси, да би на крају се десило то што се десило, да је постављена заседа и да је погинуо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, практично, Ви сте постали командант те извиђачко-диверзантске јединице за време док је још био жив капетан Милоје?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не, ја сам после његове погибије постао командир те јединице, све до момента док нисам био позван.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А о томе када се разговарало да ће он отићи за председника Војног суда, није се разговарало ко ће га заменити?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Није се говорило ко ће га заменити, јер је рекао да ће један део људи заједно са њим из те јединице отићи, значи није било говора ко ће заменити и шта ће бити са том јединицом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала лепо, немам више питања.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Сведок је више пута, био је у том инкриминисаном периоду ту, а више пута је рекао, размена, овде, онде, па ме интересује, да ли зна, Ви сте га питали, да ли он зна да ли је било неко, било какво писмено наређење, писмено упутство, писмено саопштење, писмени неки документ о томе, под којим условима и како вршити размену?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Нисам имао додира апсолутно са тим, нисам могао ни знати.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А откуд зна за размену, откуд зна да су ти у Чelopeку за размену, у Батковићу за размену, у Техничком школском центру?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ја сам рекао да сам то чуо, да сам чуо да се налазе ту људи, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, али од кога сте чули?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Чуо сам од мештана, рекао сам, када сам долазио доле, да се налазе неки.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А није било говора у тим структурама у којима сте се Ви кретали, војним, полицијским, управним и тако даље?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не, у овој структури.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Неким људима који су неки фактор одлучивања?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: У структури у којој сам се ја кретао, то је та јединица и рекао сам да је једна, ајде и ретких и човек који је водио, да је се понашао професионално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да је постојала Комисија за размену и да је то вероватно, ко је то могао да оснује.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли зна сведок, да ли је чуо за официра Светозара Андрића?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: За Светозара Андрића сам чуо када сам дошао на позицију председника Извршног одбора, јер се појавио тада у Извршни одбор код нас, да му општина помогне, зато што су Шеховићи слаби, не знам, у униформама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то је, када?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, 1994., то је већ године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пре гога?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У мају?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не, не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У мају 1992. године?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ни шта је радио?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте чули за неку бригаду «Бирач» у 1992. години?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Бирачка» или «Бирчанска» бригада?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: И област Бирач, знате ли шта долази у ту област Бирач, да ли спада Зворник?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, Бирач, област Бирач је.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је војно организовано био Бирач, да ли је био војно организован?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, сигурно да јесте. Но, међутим, сада ако ја кажем са ове дистанце, са дистанце после, не знам, мог укључења у неки цивилни живот, то није реална слика тог што сам ја после чуо. Али, у том моменту, у том моменту ја нисам знао ни са Светозара.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је било неких Срба у затвору у ова три месеца, у неком од затвора, да ли је био неки затвор, да ли је постојао, да ли је функционисао суд?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не знам, мислим да је функционисао, али је питање колико је он могао да функционише, имајући на уму ово.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је био неки притвор у граду?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Суд?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да.

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Општински суд је имао пре рата, затвор то је негде, ја мислим да је то простор до управне зграде «Новог извора».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то функционисало после априла, тај затвор у граду, да ли је имао затворенике?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли познаје из Челопека Споменку?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте да чујемо одговор.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па, ништа не каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па можда се сети. Да ли сте ишли у град ту?

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Немам шта да се сетим, Ви мислите да свако узме и сада лети тамо негде да се распитује и да гледа да ли има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли Вам је познато, ја морам да Вас питам?

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Познато је да је био ту затвор пре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја питам за време рата.

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: И исто то што сам чуо после тога да је од управне зграде «Новог извора» направљен затвор, значи после сам то чуо, значи нема никакве везе. Испало би да сви грађани треба сада да лете, да виде, да се распитују.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Овде је било говора од ових судских функционера да затвор пре рата није ни био, него је био у Тузли, али добро, није ни важно. Знате ли Споменку Стојкић из Челопека?

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Шта знате о њој, да ли је она била у затвору?

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Сада када сте рекли, знам, чуо сам после тога да је она била у затвору и да она је жена Хрватица и мислим да су ти који су, ето то је оно о чему сам говорио да паравојска и ти људи Жућини и остали, да се, ево и жена се нашла једноставно у тој позицији.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Знате ли, ко је ухапсио?

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А зашто?

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Знате ли, колико је дуго била?

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не знам, знам да је по информацијама што сам чуо од комшија и осталог, да је жена преживела нешто што нема везе са памећу, да једноставно.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не знате ко је ухапсио?

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, немам више питања.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам овде да сте Ви, значи, у октобру 1991. године отишли као резервиста ЈНА, да ли је тако у Бијељину?

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: На позив.

НАТАША КАНДИЋ: Добро.

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: На позив из Бијељине.

НАТАША КАНДИЋ: А онда сте нам рекли оно што мени није јасно. Значи, Ви сте 1991. године резервиста, распоређени сте тамо, како се Ви онда јављате на тај позив за општу мобилизацију, ако сте у Бијељини?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не, не, не у Бијељини, ја сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је прекинуо, па је после тога.

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ја сам рекао да смо ми позвани у Бијељину, да из Бијељине као батаљон смо имали задатак да се налазимо на мостовима и на крају до Каракаја смо дошли до железничког моста који је био нека веза за «Глиницу» да би могла да функционише.

НАТАША КАНДИЋ: Онда, значи, Ви долазите у Челопек када, у мају?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Та јединица је дошла у Челопек већ.

НАТАША КАНДИЋ: Која јединица, говоримо о тенковској?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Батаљон, батаљон, овај из Бијељине, овај о чему говорим, значи, чета је ту била већ стационирана из Бијељине за чување моста у Каракају, већ и у јануару 1992. године, а после тога је дошла тенковска јединица, не знам тачно датум када и једноставно сврха се изгубила свега тога, што се тиче овог резервност састава.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, мени је опет остало нејасно, Ви кажете Ваша активност престаје доласком тенковске јединице. Која Ваша активност, резервисте?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Као резервиста који је био позван у.

НАТАША КАНДИЋ: Бијељину?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: У Бијељину, јесте.

НАТАША КАНДИЋ: А ко формира ову извиђачко-диверзантску јединицу у којој сте Ви?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Извиђачко-диверзантска јединица фактички је дошла са капетаном Милојем, једноставно, они су.

НАТАША КАНДИЋ: Реците ми, ко је капетан Милоје?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Капетан Милоје је резервни официр Југословенске народне армије који је са тих неких седам, осам момака дошао у Зворник. Мислим да су били у Хрватској и такви су прихваћени и таквим сам се ја прикључио када сам размишљао, не знам, када сам већ негде дошао да морам отићи тамо или овамо.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли они долазе пре 19. маја?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не знам, почетак маја, да.

НАТАША КАНДИЋ: Рекло би се по овоме што кажете да је пре, пре, мобилизација је.

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Почетком маја, а мобилизација је.

НАТАША КАНДИЋ: Средином?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Мобилизација је и мобилизација је била ту, ако не нешто и пре.

НАТАША КАНДИЋ: Пре?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Јер једноставно су вршили притисак упорно на све људе који су негде се налазили да се једноставно.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је капетан овај Милоје са тим, како Ви кажете, не знам, седам, осам, девет људи, да ли он долази као јединица ЈНА или нешто друго, ако пре 19. јуна тамо функционише ЈНА?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ти људи нису активни војници, то су људи били резервисти, мислим, да није.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, и Ви сте резервиста у Бијељини, па сте, да ли, оно што није јасно, да ли они долазе као нека паравојна јединица, капетан Милоје и ти његови људи?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Као паравојник није, није био, значи једноставно, чим је дошао, њега је неко евидентирао званично, па и бригада га је евидентирала као.

НАТАША КАНДИЋ: Када бригада?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Као официра.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, али он долази, долази значи средином маја, да ли је тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је сведок да је под ТО био када је дошао.

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да, ТО па бригада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да је био под ТО у почетку свог исказа.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате неког од тих људи који долазе са капетаном Милојем?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да ли знам данас? Мислим да је један момак је овде из Београда, Сима се зове, мислим да је данас, један живи у Зворнику Александар, мислим, Црногорац, тако бар надимак.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли они остају у дужем периоду ту?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Цело време су остали, мислим да су остали до краја рата, јер после та јединица није бројала, ја када сам отишао из јединице, она више није бројала двадесетпет, па да су је спајали, правили, не знам од тога, да ли шездесет, седамдесет људи, тако да.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се у то време налази Легенда у јединици?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: У то време, не. Ја док сам био у јединици, ова јединица уопште није била да је неке ингеренције имао Легенда. Легенда је мислим био у бригади, мислим да је он био при полицији војној ту и да је био надређен војној полицији.

НАТАША КАНДИЋ: Само нам реците, Ви кажете да је још у време капетана Милоја јединица добила назив «Дрински вукови». Е сада, тим именом, шта јединица постаје, да ли је статус као ове друге, на пример, има ту «Жуте осе», па не знам или у чему се?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Нема везе уопште са «Жутим осама», једноставно, ево јединица, није то био одред, када би га гледали формацијски колики би требао да буде. Звао се извиђачко-диверзантски одред, а броји до 25 људи. Неко име, једноставно, се тражило ето да има неко име и мислим да су то изабрали људи из јединице. Чак није ни Милоје ургирао како ће име, чак ја мислим да је потекло од Симе или неких војника, шта би било да се зове та јединица тако и она је била основа онога што се после назива, не знам, називају оно, баш одред је постао после у неком смислу да је бројао, ајде да кажем, шездесет, седамдесет људи, ако не и више.

НАТАША КАНДИЋ: Ко Вас када Ви одлазите за директора, ко постаје командант «Дринских вукова»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е нећемо даље то.

НАТАША КАНДИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте молим Вас, али заиста овај предмет не знам чему води, хајде, зауставимо се на јулу, стварно после те јединице нам нису уопште предмет овога, сведок не зна шта нам је предмет оптужнице, а то ако зна, није нам битно за овај предмет.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите нам, Ви кажете да је Ваш задатак био извиђање. Да ли сте били на извиђању у Бијелом Потоку, да ли сте били у извиђању, ево пре тога, да ли сте били у Клиси?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: То је други предмет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас, није други предмет, питамо у том периоду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо другу истрагу да не ширимо толико, овде су предмет затвори, није ни тај затвор.

НАТАША КАНДИЋ: Не, ја нећу да ширим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо сада о његовим војним операцијама, заиста нам овде није.

НАТАША КАНДИЋ: Сведок је говорио о разменама и рекао је да су о разменама и исељавању одлучивали неки надлежни органи, па ја хоћу да га питам, пошто јединица значи иде на терен, да га питам о томе, да ли зна о исељавању људи, рекао је како је текло, шта он зна о исељавању из Козлука, да ли зна о исељавању из других села?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О разменама, о чему? Да ли знате да су још неки људи потпадали под?

НАТАША КАНДИЋ: О исељавању и о разменама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам га питала за исељавање и он је набројао шта је набројао.

НАТАША КАНДИЋ: Ево ја га питам, да ли зна нешто о исељавању у Ђулићима, Јусићима?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Нисмо ми били укључени као јединица ту, ја сам то рекао, нисмо укључени у том делу. Значи, били смо, ево Витиница где се раздвајала српска Витиница, иако је српска Витиница попаљена већ била пре, затим изнад Кисељака, исто тако српски део који је попаљен, јер једноставно силазак тих снага у Кисељак, је значи излазак на Дрину, силазак у Скочиће и излазак на Дрину и потпуно исељавање српског становништва одатле. Значи, задатак је био да се успостави линија, да им се помогне да буде та линија што сигурнија, ако постоји могућност да се на неки начин заштити та линија и тако даље. У тим стварима нисмо учествовали, нисмо позивани, претпостављам да нисмо ни позивани, јер ми смо били ту.

НАТАША КАНДИЋ: Ја бих Вас опет питала, како Ви знате да су у договору око исељавања Муслимана из Козлука учествовали и сведок «К» и Јово Мијатовић?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Судија, ја се заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није тако рекао, рекао је за Техничку школу.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Судија, ово је посебан предмет, немојмо да ово ширимо.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас, рекао је да су учествовали сведок «К» и да је било говора да се Муслимани преселе у Тузлу, а да у њихове куће дођу са територије под муслиманском контролом, Срби да дођу у њихове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Брњице да дођу у она места одакле су Муслимани за Технички школски центар, то је рекао.

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се односи на ове затворене у овом Школском-техничком центру, размену?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Технички школски центар, о томе сам говорио, да се радило што се тиче посланика Јове Мијатовића, радило се о његовим земљацима одакле он потиче, одакле је он дошао у «Глиницу» да ради и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било везано за то.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, рекли сте нам да Ви ниједном нисте били на седници Привремене владе, а ми смо овде имали једног сведока Вуковића који каже да је на тим седницама Привремене владе, да су били сви који су команданти јединица, разних.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то рекао, команданти јединица?

НАТАША КАНДИЋ: Да су били, између осталог био је и он као координатор неке јединице на састанцима Привремене владе.

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Никада нисам био на састанцима Привремене владе. Ја сам рекао да сам у општину ушао 19., 20. август када су ме позвали за.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нећемо о августу, нећемо понављати ништа.

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Нисам, нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Схватам, добро.

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Према томе, немам разлога да не кажем ако јесам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Један сведок је говорио да су директори фирми ишли на седнице, јаче фирме.

НАТАША КАНДИЋ: Укључујући и њега, он је био координатор, ако се сећате, па и он је био на, Вуковић, Вуковић, говоримо о Вуковићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али сведок није био директор фирме у периоду мај, јуни, јули.

НАТАША КАНДИЋ: Али је био командант јединице, молим Вас.

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ма, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рекао, то ако нађете.

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Претпостављам да су директори фирми били пре мене, јер сам и ја после, зато што су правили разрезе да се помаже војсци и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се у том периоду, да ли сте имали прилике да разговарате са овим људима који су били на неким положајима, било војним, било цивилним, о томе шта се догађа, било је да то реч о Бранку Грујићу, о команданту територијалне одбране, о Василићу, о сведоку «К», сведоку «Н», да ли сте са неким од њих разговарали о догађајима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О којим догађајима, ја не разумем питање сада, о којим догађајима?

НАТАША КАНДИЋ: Па, шта се догађа у Зворнику, у то време се догађају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да не зна, значи, очигледно.

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Рекао сам да сам са Марком сео први пут и да сам човека видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је прво да њега до тада никада није видео. Да ли сте са Браном Грујићем за време мај, јуни, јули разговарали?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га сретали као председника владе, да ли сте били са њим у добрим односима?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: У добрим односима, али нисмо имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се срели некада са њим за три месеца?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Нисмо имали додирних тачака уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте се срели са њим за три месеца?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ја сада не знам, мислим да смо се срели у Бошковићима, али то је у пролазу само било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте попричали нешто, о ситуацији у граду и то?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Мислим да се враћао из Бошковића, а да смо ми ишли у Бошковиће, тако да нисмо имали ни времена, ни могућности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте још неки пут срели Брану у том периоду ратном?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Могуће да је у пролазу било нешто, али да смо разговарали, не.

НАТАША КАНДИЋ: Извините, а којим поводом сте били у Бошковићима?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па и Бошковићи су једна територија која гравитира са Сапном и која гравитира са делом Витинице.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је то село одакле је сведок «К»?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Јесте.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је ту било неких преговора о проласку?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: То не знам, то најбоље знају који су били укључени у то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имамо ли још нешто?

НАТАША КАНДИЋ: Имам још питање, да ли је Ваша јединица имала контакте са Аркановом гардом, са његовим тим, мајором Пејом, да ли сте некада негде на терену били заједно?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Нисмо били на терену и оно што сам рекао и данас-дан стојим иза тога, да је Милоје био официр и да једноставно те људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево питање мало јасније, да ли је била Арканова јединица од тог маја када сте Ви припали тој јединици капетана Милоја, да ли је била ту Арканова јединица да Ви знате?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, ја мислим да она није била тада, да је она била пре тога.

НАТАША КАНДИЋ: Не, ја питам за мајора Пеју, сви знамо да није била јединица, да јединица није била у то време, у мају није била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, зато и питам јасно, да ли знате некога Пеју? Да ли сте чули за неког команданта?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Јесам чуо за Пеју.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га видели, да ли сте га упознали?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Нисам се лично упознао. Можда смо се срели негде, али нисам се упознао, нити је било потребе да га упознам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте чули о човеку, чији, коме је он припадао по формацији?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Тада је припадао Аркановој јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јединици?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да. Много тога, сада када ме питате, сада када ме питате, много ствари сам после чуо, да се не деси сада ја, чуо сам после, ја сада враћам то да је то било у том периоду, нема везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Схватам.

НАТАША КАНДИЋ: Ја се извињавам, али ја бих волела да питам и ово, пошто мени није јасно око «Дринских вукова», да ли су и друге јединице у оквиру територијалне одбране или Зворничке бригаде, да ли су имали неке називе или је то само специјално ова извиђачко-диверзантска јединица имала право да себи додели назив, тај, ето, па да носи то «Дрински вукови»?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Мислим да је она сама себи доделила назив и да је таква прихваћена у бригади, да има тај назив.

НАТАША КАНДИЋ: И до када јединица постоји?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Она постоји, после прераста заиста у одред, постоји до краја рата, до заустављања сукоба.

НАТАША КАНДИЋ: Ја бих молила да питамо сведока да му се предочи она наредба Светозара Андрића о пресељавању и начину, процедури за исељавање муслиманског становништва, да видимо, да ли је он некада видео у тој, да ли има, нешто зна?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да је чуо за Светозара Андрића тек касније. Да ли сте чули да је постојала нека наредба, да ли сте чули да је постојала нека наредба о раздвајању мушкараца од жена и деце и да се ти мушкарци чувају у неким објектима за заточавање ради евентуалне размене, да се не пуштају на слободну територију?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Чуо сам после тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После чега, то када кажете после тога.

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: После сам чуо, када сам једноставно изашао из војске, чуо сам да је то било раздвајање ради размене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које то?

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, мушкарце и жене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, ово што је било у Техничком школском центру, да је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А још неки случај такав?

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Нисам, нисам за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је то била нека наредба тог Светозара Андрића или сте чули само да је?

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не, нисам чуо од кога је наредба и да ли је била уопште наредба, не знам од Светозара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али сте чули, шта, да је?

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Једноставно да су људи, да су после, значи чуо сам да су раздвојени људи ради размене, да је Батковић било место где су се мењали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нисте чули ко је одлучио да се те жене раздвајају од мушкараца?

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Нисам, нисам чуо од кога је то наредба, само оно што сам чуо, значи, да је Мијатовић, да је овај сведок «К», да су учествовали у разговорима, преговорима, размени, да треба да Срби дођу, ови треба да оду и тако даље, и да је то био производ нечега да су они, ето, као сигурност нека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ви у јединици добијали писмене наредбе некада?

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, ретко писмене наредбе да су биле, углавном је командант одлазио у бригаду, у бригади је добијао усмене наредбе и одлазио тако на терен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нешто писмено да је дошло, да ли се сећате неког случаја?

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви се не сећате?

Сведок ХАЌИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите колега, питање неко.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сам пре свега мислио господина Митровића питати око избора у СДС и самог мог избора за председника, али пошто је то објаснио са господином тужиоцем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не морате објашњавати зашто нећете питати, него питајте даље.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То ћу прескочити, али пошто је био одборник, да ли знате када је основана прва српска општина, када су се издвојили одборници српски од заједничке скупштине?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Мислим да на тој седници нисам био, али да је то било крајем 1991. године, децембар. Ја ни на једној седници, значи, у тој години нисам био, било је девет, десет седница, због војске.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли ти је познато да су на тој скупштини изабрали председника и све скупштинске начелнике, органе скупштинске, извршни одбор и начелника СУП-а и суда и тако даље?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Добио сам информацију да је изабрано све то.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Одлично. Да ли сте чули да је господин Мијатовић и Ивановић, да су претучени у Малом Зворнику на преговорима?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Јесам, јесам да су неки разговори вођени у Малом Зворнику, да су покушавали Срби и Муслимани да се договоре, да су добили батине и тако.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли си чуо да је после тога господин Јово Ивановић, као председник Извршног одбора поднео оставку и отишао у «Глиницу»?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Јесам.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пошто си касније био као председник Извршног одбора, да ли си имао икакву надлежност над војском, јеси ли могао наредити војсци било шта и било којој војној структури?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, више смо имали проблема у сукобљавању између нас, јер су увек покушавали да доминирају над локалном управом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, војска, увек је била проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на који период се односи питање?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, када сам ја био председник Извршног одбора, пита ме, да ли је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али то је, који период?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: То је 1994. година, али је било таквих случајева да су једноставно долазили и доводили војску у општину, да би једноставно доминирали, да би што више средстава ишло и тако даље. Таквих смо случајева имали 1994. године, могу мислити шта је било 1992. године.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Управо зато питам, какво је било стање 1994. године, какво је онда могло бити стање 1992. године, ко је могао управљати и функционисати у то доба са места председника Извршног одбора. Даље, да ли си чуо да је Аркан мене сменио и поставио сведока «К» за председника Кризног штаба када је дошао у Зворник?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: То сам чуо од Иконића, да је то било.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Добро. Да ли си чуо да је Жућо, заједно са још једном групом напао штаб територијалне одбране где сам се и ја затекао случајно, разумете и да нас је држао под оружјем?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: И то сам после чуо, значи нисам тог момента, али сам чуо да је то. Ја сам рекао што се тиче Жуће, да једноставно, био је ван контроле, једним делом у саставу, а у суштини радили су ван војске.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли је тачно да је за председника Скупштине изабран Јово Мијатовић, на првој скупштини?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Јесте.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли је тачно да је разрешен 27. августа касније?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: То је 27., када сам био, када му је изгласано неповерење.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Одлично, значи сво то време он је био званични председник општине?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Јесте, јесте.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли је тачно да скупштина није имала услова да се састане у том периоду од почетка априла до негде августа, док се није мало ситуација смирила?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, одборници су били, неко је био у месној заједници, чувају своју кућу и тако даље. Није се могло ни скупити.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Значи, није се могло скупити, тачно. Да ли су радили општински органи у то доба, да ли је радио СУП, суд, општински органи, рецимо, урбанизам или тако даље, да ли је уопште општина функционисала?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Органи у општини?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, функционисала је онолико колико је могла, дозвољавали услови.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Значи, радио је и СУП, радио је и суд?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Добро. Пошто је госпођа Кандић поменула да смо се видели негде тамо у Бошковићима, реци ми молим те, шта је било са селом Бошковићима када је нападнуто, шта се догодило, да ли је још које село српско нападнуто?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: То село је спаљено, једноставно као, овде нико не говори шта је претходило пре тога, да је створило неку сигурност, несигурност, оно што ја рекох, овај, да сам 1990. године имао прилику да чујем и од Муслимана и од Срба, како увече сви деле неко наоружање, а одакле долази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Многи су то говорили.

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: А друго, мислим да је 1992. године у Витиници српској, ово што сам говорио, које гравитира непосредно до Оџачине, Витиница и тако даље, убијен човек на прагу и никада нико није доказао зашто је убијен, Србин је убијен на прагу, па онда после тога, десила

су се убиства не знам, заставника у Сапни и тако даље. Низ је тих ствари које су претходиле свему овоме што се десило, па упад, паљење, Петровићи ово.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли ти је познато шта се десило са српске Баљковице, српских Поточара и српског Незлука?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ма, исто завршили, исто као и Петровићи, исто као и Бошковићи, спаљени, поубијани људи и тако.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли знаш шта је било са српске Мајевице комплетно и колико је засеока горе спаљено и колико је људи убијено?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Мислим да, не знам колико је побијено, али знам да је убијено доста цивила, не војника, доста цивила немоћних који нису могли не знам ни отићи.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пошто си још увек политички активан, да ли је ико одговарао за све ово што сте сада набројали, да ли је вођен поступак?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не, није нико, ево ово што сам рекао за првог човека, када нико није одговарао, у кога је кћерка после од гранате изгубила руку и данас девојка иде без руке, шта даље да причамо, Крсте, ја мислим Николића, који је убијен на прагу из пушке.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да. Да ли је тачно да је 28. само била свечана, свечано постројавање војске ради славе Војске Републике Српске?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ја сам рекао да смо имали нека два датума постројавања. Заиста се нисам спремао, не спремам се око овога, не купим документацију, оно што могу да се сетим, та два датума, да је крајем маја било наше полагање заклетве, да је 28. датум као велики српски празник био празник свечаног постројавања.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли је тачно да је то слава Војске Републике Српске?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да, јесте, јесте.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: И да је поводом тога војска постројена?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Мислим да је то на крају.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Немам више питања, хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим. Изволите.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја ћу прво поставити сведоку питање, а после ћу уложити један приговор. Добар део овог што сам припремио сада Брано управо расчистио, да Вас само кратко питам, раније сте, пре него што сте полагали заклетву у «Стандарду», раније сте били у војсци, били сте заједно са Милојем у његовој јединици, у саставу територијалне одбране и тако даље. Да ли сте тада, раније полагали заклетву пре овог неког краја маја, почетка јуна?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ја мислим да је то крајем маја било.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Дакле, пре тога не?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не, не.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро. Дозвољавате ли могућност, мада је сада мало сугерисано, мало депласирано да питам, да 28. јуна за Видовдан је певана свечана песма поводом славе Војске Републике Српске, а не полагања заклетва, а да је заклетва као заклетва као свечана обавеза, положена у ранијем тренутку?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Дозвољавате такву могућност?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Мислим да је, да, дозвољавам, зато сам и рекао, та два датума, два пута смо били, први пут смо полагали заклетву, али и други пут смо, то је празник, то је свечана била, да, то сам рекао.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Хвала Вам. Сада бих изнео само примедбе. Обраћах се Вама, госпођо председнице, погрешним навођењем онога што сам ја рекао наводно у својој изјави, ово већ понавља се више пута, надам се да није намерно и убеђен сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците шта.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Погрешним навођењем, довели сте сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, реците.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па о томе да сам ја било када и било где пред овим судом изјавио да од момента одласка војске Југословенске народне армије или Југословенске армије, мислим да се зове Југословенска армија у то време, па до формирања, конституисања бригаде, доласком овлашћеног лица за команданта, да сам ја рекао да ја нисам имао никакве везе са војском. То је нетачно, дословце сам, мислим да ћу Вам чак и цитирати, рекао сам у својој изјави, то проверите у транскрипту, да смо имали срећу да је у то време био професионалац Обреновић и да та формација којом је он командовао тамо, војнички и професионално је био ембрион за формирање Војске Републике Српске у Зворнику. Ви сте овде приказали другачије, када сте тражили одговор од сведока. Исто тако, никада и нигде нисам рекао до формирања бригаде, да нисам био надређен, односно да у оквиру територијалне одбране, није функционисао и овај извиђачки одред, али његова непосредна команда над њим је била код Обреновића. Први надређени капетану Милоју је био капетан Обреновић као професионалац. Дакле, ја нисам одрицао никада, ако је погрешно схваћено, ја се исправљам, ја никада нисам одрицао да су и Обреновић и Милоје били у саставу територијалне одбране у периоду када је, док је још била Југословенска војска и када је отишла, све до формирања Војске Републике Српске. Ви сте то погрешно навели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сам и рекла, рекли сте када је дошла Војска Републике Српске, штаб више не постоји. Ја сам то рекла сведоку, а што се тиче Милоја, ја читам транскрипт Ваш, где сте рекли, он није био под ТО.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Није био под командом ТО, он је, све је то било у саставу ТО, али није било под, команда је код Обреновића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, није под непосредном, него под посредном, то је то.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Дозволите, Ви сте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А која је последица тога сада, пермутације те, шта је сведок ту рекао?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја бих волео да питам онда, зашто немам право ја да погрешим, па да кажем, ајте да буде то без последица. Није било последица, хвала сведоку на опрезности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам ја ни признала да сам нешто погрешила, јер нисам погрешила.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ви нисте никада погрешили, ја Вам се обраћам по не знам који пут и рекао сам није намерно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо сада полемисати. Ја Вам кажем да предочавам из транскрипта, не предочавам ја.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ви нисте из транскрипта, него супротно транскрипту. Ви сте моју изјаву о томе шта је био Обреновић између одласка ЈНА и до формирања Војске Републике, Ви сте казали, Војске Републике Српске, Ви сте казали супротно од реченог у транскрипту, проверите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма, ево га испред мене, молим Вас, нећемо да око тога полемишемо.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, хоћемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо, зато што имам испред себе где пише, рекли сте, није био под ТО. Ја сам само ту реченицу рекла, ништа друго.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ви сте два пута спомињали то пре паузе и после паузе. Пре паузе сте рекли ову грешку грубу, која је могла да резултира погрешним одговором.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју грешку, коју грешку?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да сам ја рекао да између одласка Војске Републике, Војске ЈНА и формирања Војске Републике Српске, Обреновић није био у саставу ТО, то ја никада нисам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни ја то нисам рекла, идемо даље.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Узмите транскрипт са данашњег суђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, читаћемо и ми и Ви, идемо даље.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ништа ја више, само толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не видим у чему се састоји примедба, добро, хвала. Имали ли још нешто, господине Митровићу да нам кажете?

НАТАША КАНДИЋ: Ако могу само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да видимо да ли има још нешто да изјави, евентуално ако се присетио везано за ово, удаљили смо се од ових догађаја који су нама у оптужници, рекох можда сте се присетили.

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Немам ништа посебно, само да једноставно, био је хаос 1992. године до формирања војске, па једноставно, да је било људи које ни мештани нису познавали, нису се познавали између себе, значи да је дошло људи са стране ту, тако да, ја кажем, сретна околност је онога који се нашао негде у организованој јединици и сачувао се неких ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте рекли још једно питање.

НАТАША КАНДИЋ: После онога што је рекао оптужени Поповић, мени није јасно, од кога је капетан Милоје, а после и Ви примате наредбе?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ја када сам, значи, дошао на место после капетана Милоја, то је била команда бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не не после, док је жив?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: А капетан Милоје, значи, једноставно, видите, капетан Милоје одлази, не одлазимо ми као војници, као што.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, код кога одлази, где иде по наредби?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, ако је била територијална одбрана, онда је то ту. Када је војска била, када је бригада формирана, онда је то бригада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако је била, да ли је била или није била, како ако?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Рекао сам да је бригада крајем маја да је формирана, да смо положили заклетву 28., да је била свечаност.

НАТАША КАНДИЋ: Али, то је 28. јуни?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: 28. јуни, а крајем маја положили смо заклетву и формирана је бригада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта ћемо са тих месец дана, то је питање, тих месец дана луфта, где иде капетан Милоје, од краја маја до краја јуна?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Па, већ је се знало ко је тада командант бригаде. Ја сам Вам рекао да тачно не могу рећи име, али Ви ћете доћи сигурно до тога, да ли Василић, да ли је Босанчић или је Благојевић, али мислим да је врло кратко био Благојевић, па не знам и Василић није био дуго, Босанчић и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после тог Благојевића, да ли Ви имате информацију шта се дешава са Марком Павловићем и са територијалном одбраном?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ја мислим да се, да ли је се десило да је и Марко ухапшен када су и Жућини хапшени, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не знам, знам само да су их једноставно покупили, похапсили у ноћи, да су их похапсили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било у мају, јуну, јулу, августу, када?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не знам, не могу Вам рећи, погрешаћу да Вам кажем било шта.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли може још само ово, у каквој је вези извиђачко-диверзантска јединица са тенковском јединицом Драгана Обреновића?

Сведок ХАЦИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Никакве везе, изузев те што је Драган Обреновић, значи, активни официр који је био ту у бригади војске и вероватно да на тим састанцима да је присуствовао и капетан Милоје, некаква друга, где је командант бригаде издавао налоге, не знам, извиђачима, издавао налоге овим јединицама.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је Драган Обреновић давао наредбе капетану Милоју и у ком периоду ако јесте?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Ја не знам, нисам сигуран да је Драган тај, Василић, Благојевић и то, ја колико њих знам за команданте бригаде, Василића, Благојевића, Босанчића и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи, како сам ја Вас схватила, Ви не знате шта се дешава са ТО када долази тај Благојевић?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли постоји ТО, не постоји, да ли има неке функције на терену, било у војсци, било у граду?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не знам детаље, тај прелаз не знам шта је све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је предмет нашег поступка, између осталог и ови логори и затвори за које Ви не знате ни ко формира.

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Рекао сам оно што знам, што сам чуо, ја сам Вам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Констатује се да нема више питања сведоку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте данас дошли из Зворника, да ли је тако?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тражите трошкове за долазак и колики су Ваши трошкови?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не тражите?

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

Сведок не тражи трошкове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам што сте се одазвали позиву. Довиђења.

Сведок ХАЏИ ЈОВАН МИТРОВИЋ: Довиђења.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Данашњи главни претрес се прекида и исти ће се наставити:

26. септембра 2007. године, са почетком у 9,30 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА

VRZ 0104